

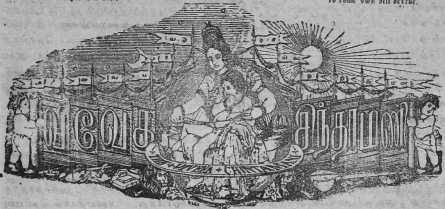
"Give me not, O God, that blind, fool faith in my friend, that sees no evil where evil is, but give me, O God, that sublime belief, that seeing evil I yet have faith."

"Seek Truth wherever you can find it," But, "Make your choice and stick to it till you reach the End."

ஸத்யமேவ ஜயத், — Speak the Truth.

"Hitch Your Wagon to a Star."

"To Thine Own Self be True."

அன்பேயவன்: அறிவேசக்தி: ஒம்ந்தன்.

[God's Love: Knowledge is Power. Om

ஸத்யமேவ ஜயத்—Satyameva Jayati.

புத்தகம் 16.]

1908-இஸ்ரூ சூலைமீ

[சஞ்சிகை 9.

OUR NATIONAL ASSET:

A "THOROUGHLY CULTIVATED WILL."

இச்சாசக்தியே இத்தேசத்தார்க்குப்

பூர்வீக ஆஸ்தி.

"கொட்டுக்குத்தாலியிரண்டேவிரண்டிற்கும் கொட்டுக்குத்தாலிக்கும்பாண்டலிதென்பர் கொட்டுக்குத்தாலிக்கும்பாண்டலிதென்பர் இத்தம்வலிதென்பர்சகன் அருளே"

—திருமத்திரம்.

"There lies a duty on every young man, simply because the youths of to-day would be the citizens of tomorrow. That duty is that they should demonstrate to the world that they are men of character. 'CHARACTER' is the only word which in my opinion adequately represents the sum total of those qualities which constitute the pre-eminent individuality of a great man. And not this only. It is the CHARACTER of our great men which is reckoned as one of the noblest assets of the nation to which they belong. Again it is perhaps a truism to say that it is our daily acts which mould our character. 'Sow an act and you reap a habit, sow a habit and you reap a character, sow a character and you reap a destiny.' Character is the force that shapes our desires and our hopes. It is each man's sword. 'It is in his character that every one finds the central essence of his being, and it is from the heights of these characters that the great personalities of history have issued forth their guiding ideas and their decisive deeds. It was this unique character of Joan of Arc that saved France. Consequently let us earnestly try to possess a 'THOROUGHLY CULTIVATED WILL.'— Mr. Woodhouse in the Vedie Magazine.

சமது தேசத்து ஆஸ்திபெயல்வாம் அந் தியர் கொள்ளை கொண்டு போகிறார்களென்று பத்திரிகைகளில் பங்காலும் முறையிடுவதைப் பார்த்திருக்கிறோம். சமது சேத்திலிருந்து வெளிப்போகும் ஐஸ்வர்யத்தைக் கணக்கிட்டுக் கேட்போர்கண்டு மலைக்கும்படி வரிசை வரிசையாகவும், பத்திரி பத்திராகவும் இலக் கண்ணிப் போட்டுக் காட்டுகிறவர்கள் நம்மில் பலர் இருக்கிறார்கள். ஆனால் சம தேசத்துக்கு முக்கியமானதும், சமது தேசத்துக்கு இன்றியமைவர்த்தமான பூர்வீக ஆஸ்தி யொன்று ஆதிதொட்டு நமக்குப் பொக்கிஷமாக யமனாதிருக்கிறதை நம்மவர்கள் விரியிறைத்

தச் சூரபாடி வருகிறதை யாரும் கவனிப்பாரில்லை. “பணம் பெரிதா, குணம் பெரிதா?” என்று கேட்டால், “பணமிருந்தால் போதும்” என்று சொல்லிறவர்களே யதிகமாயிருக்கிறார்கள். பணம் இருந்தால் குணம் தானே வருமென்று சிலர் சொல்வதையும் கேட்டிருக்கிறோம். ஐயோ! இதைப்போல் தப்பெண்ணம் வேறு உண்டா? பணத்தைப்போல் குணத்தைக் கெடுக்கும் வாயி வேறு இல்லை யென்று சொல்லலாம். விபசாரி பொருத்தி விடபுருஷனை மயக்கி அவனுக்குச் சகத்தைக் கொடுக்கிறதாகச் சொல்லி அவனிடத்துள்ள கைப்பொருள் மெய்ப்பொருள் இரண்டையும் கவர்ந்து அவனைச் சந்தியில் கிடுவதுபோல, பணம் குணத்தின் சிறைக் கெடுத்து குணத்தைக் கொடுத்துக் கடைசியில் மனிதனைப் பிணத்துக்குச் சமனமாகச் செய்துகொடுத்து, பணமகிழைப்பொன்றே பெரிதாகக் கொண்டாடி மிடெல்லாம் இந்தக் குற்றம் தப்பாமலிருப்பதைக் கானலாம். ஆனால் அவர்கள் செய்யும் வெளியாடம்பாக்களினால் உன்சாற்றம் தெரியாத மறைத்துகிடக்கும். இதனால் அனேகர் மோசம் போவதுண்டு.

உயிர்போன சவத்தை என்னதான் அலங்காரம் செய்தாலும், அதனால் அதன் முகம் அழகு பொருத்திச் சோபிக்குமா? அதற்கு அழகு கொடுத்துச் சோபிக்கச் செய்த ஆத்மா அடைவிட்டுப் பிரிந்தபோனபின் அதற்குச் செய்யும் அலங்காரங்கள் அதன்கோரத்தை ஒருவாறு மறைத்தவைக்க உதவிமேயன்றி, சோப்பற்றபிணத்தை ஒருக்காலும் சோபிக்கச் செய்யாத. இது பிரத்திபக்ஷ பூர்வமாய் அறியத்தக்கது. இதபோலவே குணமில்லாதவிடத்திலுள்ள பணமும், “பணம்” என்ற சப்தத்தை எல்லாவிதமான ஐசுவரியத்துக்கும் பொருத்தும்படியான அருத்தத்தில் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டியது. ஆதிகாலம் தொட்டு இந்தியாவை சோபிக்கச் செய்தது, இத்தேசத்தின் தனதானியங்களும் பொன் வெள்ளி உலோக

ங்களும் காங்கங்களும்ல்ல. இவைகளை பெல்லாம் அனுபவித்தானத்தக்க ஆத்மசக்தியுள்ள ரிஷிபுங்கவர்களும் இராஜாபிகளும் இருந்ததினாலேயே இவ்வாரியபூமி எல்லா தேசங்களிலும் மேலாகச் சோபித்தது. இந்த ஆத்மசக்தியொன்றே இந்தியாவின் பூர்வீக ஆஸ்தி. இந்த ஆத்மசக்தி குறையக் குறைய, இந்தியாவின் கனமும் தனமும் குறையத் தலைப்பட்டது. “அனுபவித்தான அருகனல்லாதவனிடத்திலுள்ள தனம் அவனுக்கு ஆபத்தைகளைக்கு” மென்பதுபோல, ஆத்மசக்திக்குறையவால் அனுபவித்தான யோக்கியதையற்ற இந்தியாவின் ஐசுவரியம் அக்லியர்களை இத்தேசத்திற்கு கழைக்கலாயிற்று. அனுபவிக்கத் தெரியாதவன் ஆஸ்தி அவனைவிட்டு நீங்குவது சகஜமே!

குணமுள்ள மட்டுமேதான் மணமுண்டு, குணம் போனால் மணமும் போய்விடும், மணம்போனபின் பணமிருந்து அதனால் என்ன பயன்? குணமுள்ள கிடத்தில் பணமிருந்தால் “பொன்மலர்நற்றமுடைத்து” — பொனால் செய்த மலருக்கு வாசனைபு முண்டானாற்போலாகும். குணம் என்றால் என்ன? “குணம்” என்னும் பதத்திற்குள்ளபடி “தன்மை” அல்லது “ஸ்வபாவம்” என்கிற அருத்தம் பொருத்தும். குலாப்பது நாயின் குணம்; ஆதலால் அருத்தபடிஷ்டியின்றி வாச்சாமாத்திரத்தால் வெள்ளக்கருதிப் பேசுமவர்க்கெல்லாம் “நாய்க்குணம்” ஏற்பட்டிருப்பதாகச் சொல்கிறார்கள். இப்படி ஒரு பொருளை அல்லது ஜீவனைப்போல வரும்பொழுது அதனுடைய விசேஷ குணத்தைக் காட்டுவதுபோல “குணம்” என்னும் சொல் தன்னந்தனியே, தனிமையாக நிற்குங்கால் அது ஆத்மஸ்வபாவத்தைக்குறிக்கும். எப்படியென்றால், “தன்மை” யென்னும் பதத்திற்கு “தன்னைத்தானறிந்திருத்தல்” என்கிற அருத்தமேபொருத்தும். தன்மை, முன்னிலை, பட்டர்கை, யென்கிற இலக்கணுரித்தத்தில், தானாக நிற்கல், (அஹம் தத்துவமாய் இருத்தல், “நான்”) தன்மை யென்புரிம்; தனக்கு

முன் தோன்றி நிற்கல் ("நீ" யென்கிற) முன்னிலை; காணும் நிலமின்றி, எங்கும் படர்ந்துகிற்கும் வேற்றுமைப் பொருள் (அவன், அது) பர்ட்கைகையாம்.

("எனனை நியெனத் தத்துவ மிண்டே" என்னும் திருமந்திரத்தைப் பார்க்க.) இதற்கு ஸகியார்த்தம் செய்வில், தானுருக்கும் தன்மை, தப்பத ஸகியப்பொருள்காரவும், தனக்கு முன்னிலையில் தோன்றி கிற்கும் பொருள், துவம்பத ஸகியப்பொருளாகவும், எங்குமாயிருக்கிறவேற்றுமைப்பொருளாம் (அவன், அது) அபேததர்சனமாகிய ஞானனுபவ நிலையில் அஸிபதஸகியப்பொருளாகவும் இருக்கக்காணலாம், இப்படியாக தத்துவமஸி யென்னும் மஹாவாக்கியார்த்தமே, நான், நீ, அவன், அதுவென்னும் வேறுபாட்டால் கிளங்குவது என்று தெரியும். ஆகையால், அஹம்தத்துவமாகிய நான் என்பதையறிந்தால், அதையறிந்த அந்த அறிவிலால் ஆத்மதரிசனம் பெற்று, அந்தஸ்வாத்மதரிசன அறிவால் பரமாத்மாவைக் கண்டு இரண்டறக் கலக்கும் தன்மை புறலாம். இப்படி இரண்டறக் கலந்திருக்கும் தன்மை யெதுவோ அதுவே குணம். கடவுளை சகுணம் என்றும் தீர்க்குணம் என்றும் இருவிதமாகச் சொல்வார்கள். கடவுளை ஆதிபென்றும் அநாதிபென்றும் சொல்வதுபோல, சகுணம் என்றும், தீர்க்குணம் என்றும் கடவுளை குணஸஹிதமாகவும் குணரஹிதமாகவும் சொல்வதுண்டு. ஆனால் உண்மையில் அவர் குணஸஹிதமானவரென்றும், குணரஹிதமானவரென்றும் வரையறைந்து சொல்லக் கூடாதவாயிருக்கிறார். உபாசனாக்கிம் முறையில் சகுணோபாசனை, தீர்க்குணோபாசனை யென்று இரண்டுவிதம் ஏற்பட்டிருந்தாலும், உண்மையாகவே கடவுள் "இத்தகைப்பன், இவ்வண்ணத்தன் என்றெழுதித் காட்டொணாத"வராயிருக்கிறார். அப்படியானால் குணம் என்றால் என்ன? என்கிறதேன்கி மறுபடியும் பிறக்கலாம்.

குணம் என்றால் சத்துவ, ராஜஸ், தாமஸங்களுக்குப்பேர் என்று சாதாரணமாகச் சொல்வர். இந்த சத்துவ, ராஜஸ், தாமஸங்களுக்கு குணம் என்கிற பேர் வருவானேன்? அவை வஸ்து "இருக்குத்தன்மை"யைக் குறிக்கும் காரணத்தால் அவற்றிற்கு குணம் என்கிற பேர் வந்தது. "இருக்குத்தன்மை" உள்ளபடி பார்க்கில் ஒன்றே. அது "சம்மா விருத்தல்."

"என்னனை, என்னனை, யேகபிரன்

டென்னமல் சம்மாவிருவென்று செப்பினன்

சீர்காழிந்தான்" என்று சிதம்பரஸ்வாமிடிகள் ஒழுவினோடுக்கத்தில் சொல்லியிருக்கிறார். இப்படியிருத்தல் தான் குணம். இதற்கே மணமும் உண்டு. மற்ற நிலைகளெல்லாம் இதன் வேறுபாடு. பொன்னிலிருந்து பணிகள் (ஆபரண்கள்) பஸவேறு உண்டாயினபோல, இந்த வொரு குணத்திலிருந்து (ஒரு தன்மையிலிருந்து) எல்லாக் குணங்களும் (உலகத்திலிருக்குத் தன்மைகளெல்லாம்) உண்டாயின. இவைக்கு குணமாய்பாடுகள் என்று பேர். பொன்னை பறியாமல், பணியை பறிதல் கூடாததுபோல, சம்மாவிருத்தலாம் கக்கிலு பறியாமல் கறுகறுப்பான இதர நிலைகளெல்லாம் அறிதல் கூடாமையாம். "சம்மா இருத்தல்" என்று ஆத்மஸ்வரூபமாய் நிற்குத்தன்மைக்குச் சொல்கிறது. ஆகையால்தான் இக்கிலுமிருக்கப்பெற்ற இருவிப்புக்கவர்களும் இராதரிடிகளும் இருந்த காலத்தில் இந்தியா எல்லா குணங்களும் பொருந்தி சோடிக் கலையிற்று. பொன்னுள்ளவன், பொன்னுள்ள ஆபரணங்கள் செய்தபோட்டுக்கொண்டு கிளங்குவான். பொன்னிலாதவன் என்னசெய்வான்? அது போல "தன்னையறிந்தவன் தலைவனாவன்." தன்னறிவினாதமுடன் தனக்கள்ளியமான எதையறிந்து யாருக்குத் தலைவனாகியிருப்பவ்? ஆகையால்தன்னறிவு என்பது, பணிகளுக்குப்பொன் அவசியம் என்பதுபோல, எல்லாவற்றிற்கும் அவசியம் வேண்டும். தன்னறிவு என்றாலும், ஆத்மஞானம் என்றாலும் ஒன்றே. "நர்ஷ்

262

ஆத்மா" என்று எவனெருவன் தன்னையறிந்துள்ளானோ, அவன் தன்னிலுள்ள ஆத்மாவே ஸர்வவிபாபிரப, இருப்பதைக்கண்டு ஸர்வஞ்ஞனாகிறான். "அறிவேசக்தி" யென்பது சத்தியமாதலால், ஸர்வஞ்ஞனாகும்போது ஸர்வவல்லமை புள்ளவனாகவும் ஆகிறான். அப்பொழுது "தனக்கென்றென்று வேண்டான்" ஆகிறான். எல்லாருக்கும் தன்னைக் கொடுக்க சித்தமாயிருக்கிறான். தானே யெல்லாமா யிருக்கிறதாக அறிந்திருக்கிறவனுதலால், பரோபகாரம் அவனுக்கு இயல்பாயமைந்த தொழிலாகிறது. பரோபகாரம் செய்வேண்டு மென்றுழைக்குங்கால் யாசக்தியே வந்து அவனுக்கு வசியமாகிறது. பரோபகார புருஷனுக்கு யாதொரு உபாசனையும் வேண்டியதில்லை. அவன் செய்வதெல்லாம் பூஜையாக ஏற்படுமானால், அவன், உபாஸகன், உபாஸினை, உபாஸியம் என்கிற திரிபுடி தாண்டிவனாகுகிறான். அப்படிப்பட்ட நிலைபெல்லாநிலையடைந்தவன் யாதோ அவனை அவதார புருஷன் என்று சொல்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட மஹான்களால் தான் இந்தியா இது வரையில் முன்னுக்கு வந்தது. இனிமேலும் முன்னுக்கு வரத்தக்கது. அப்படிக்கின்றி "ஆடுதின்னி மடையர்களாலும், மாடுதின்னி மூர்க்கர்களாலும் இந்தியா ஒருக்காலும் முன்னுக்கு வராது." ஸ்ரீராமகிருஷ்ணபரமஹம்ஸர் இந்தியாவை முன்னுக்குக் கொண்டுவருவதற்கென்றே தோன்றிய அவதாரபுருஷர்களில் ஒருவர். அவர் ஸ்வாமியேகாந்தணி ஆளாக்கிக் கொண்டு மஹாஸமாதிநிலைபடைந்தார். அடைந்தும் அவர் சித்த புருஷராயிருந்து எல்லவழியில் நடக்கும் உத்தமர்க்கு வேண்டிய உதவி செய்து வருகிறார். சென்ற மாதத்துச் சஞ்சிகையில் எழுதிய "எதிர்க்காமலெதித்தல்" என்பதின் முதலில், உவேகாண்டாரி சொல்லியதோர் வசனத்தை இங்கிலிஷில் வரைந்துள்ளோம். பரோபகாசியுள்ளவன் பிறருக்காகத் தன்னுடன்பொருளாகி முன்றையும் அர்ப்பணம் செய்து, ஏழைகளுக்கிங்கி அவர்களுக்கிங்கி

தனக்குக்காலம் எதுவோ, அப்பொழுதே அவனுக்கு பாசக்தியின் கிருப்பினால் அபாசக்திபுண்டாகிறதென்று சொல்லி யிருக்கிறார். இவன் அப்பந்தட் கேஸில் உழைக்க தேரிட்ட பொழுது அப்பந்தட் பேரில் வர்மம் சாதித்துழைத்தவனல்ல. ஏழைகளுக்கிங்கி வருத்துங்கால் அவன் செய்த மோசத்தை வெளியாக்க வேண்டு மென்றிருக்கல்கால் முண்டாகி அதற்கு வேண்டிய சாதக சாதனங்கள் ஆவணயன்றி யெப்படியோ உண்டாயின. நல்லரசுக்கீழ்ப் எப்படி நிறைவேறுகிற தென்பது அப்பொழுது பைஷ்டமர்க் கிளங்கியதபோல், அவன் அனுஷ்டித்த யோக, சமாதி, முதலான எந்த நிலையிலும், அவ்வளவு தெளிவாக கிளங்கியில்லை. கிதேகமுத்தர்க்கு "இச்சாசக்தி" யினால் எல்லாவற்றையும் சாதித்தாக் கொள்கிறார்கள் என்பது அப்பொழுது கிளங்கிற்றபோல், அதற்குமுன் எப்பொழுதும் கிளங்கியில்லை. "இச்சாசக்தி உமாகுமாரி" யென்ற சிவசூத்தரத்தின் அருத்தம் அப்பொழுதுதான் பூரணமாக கிளங்கியது. அதுமுதல் ஸ்வதேசகை யென்பதைவிட்டு பரேசனையே இச்சையாக் கொண்டு, பகைவசப்பட்டுப் பணியோகம் செய்து, அவசம் அடங்கி, அறிவுவந்ததற்கு, அறிவே சாண் என்று "அறிவுருவாம்" தேவியைத் தொழுது எதையும் அவளுக்குத் தொண்டாகச் செய்துவரத் தலைப்படலாயிற்று. வந்தே மாதாம் என்ற மந்திரத்தின் இரகசியம் உள்ளபடி இத்தருணத்தில் தான் உள்ளத்துறைக்கலாயிற்று. வரவா இந்தியாவிலுள்ளதற்கும் விஷயங்களை அகக்கண் கொண்டபார்க்கும் அறிவாளிகளும் இந்த அபிப்பிராயத்துக்கு வருவதைக்காணச் சந்தேகமுண்டாகிறது. உதாரணமாக, மிஸ்டர் ஸ்ட்ரென்ஸ் என்னும் ஆங்கிலேய கிவேகி யொருவர் இந்தியாவின் ஆஸ்திரேலியா குணத்தைப் பொறுத்ததாக கிருக்கிறதென்றும், எத்தேசமும் அதிலுள்ள மஹான்கள் குணகிசேஷத்தாலே சேடைத்து கிளங்குகிறதென்றும், மஹான்கள் குணமும் கிருக்கிறதே அவர்கள் செல்பும் வருகலும்

அப்பியாசத்தால் தானே விர்த்தியாகி வினங்கு
கிறதென்றும் சொல்லியிருப்பதை, இங்ஙனம்
ஷில் தானே எடுத்து வரைந்திருக்கிறோம்.
குணத்தை வளர்க்கும் வழிக்கு “ஸ்திரீயா
உபாசனை” யென்று சொல்கிறது. இதைப்பற்
றிய இமகசியங்களை யெல்லாம் வெளிப்படுத்திய
அளவுக்கு “ஸ்திரீயித்தை” அல்லது (The
Holy Science of Character-Building)
என்கிற தலைப்பெயரிட்டு ஏற்கனவே பிரசு
ரஞ் செய்திருக்கிறோம். *

விதிவசமென்றால் என்ன? தன்னை யறிந்த
வன் தன்வயத்தனாகிறானே யன்றி விதிவசத்த
னெவ்நிலை.

“தான்முன்ன னுசெய்தவிதிவழிதான்வல்லால்
யான்முன்ன னுசெய்தவகுவைத்தோர் மாட்டி”
[விவே]

யென்றும் நிரூபித்திரத்தி னுண்மையை
தன்னையறிந்த துன்பியரே யறிவார்களன்றி,
அந்நியர் அறிவார்.

குணநிதி தேமும் வழிக்கே “ஸ்திரீ யித்தை” யென்
றுபேர். பணநிதி தேடியவனாவோர் குணநிதி
தேடும் குப்தசித்தையை அறிவார். குணநிதி
தேடியவர்களிடமிருந்தே தேசத்துக்குப் பெரு
மிதமான சீரும் சிறப்பு முண்டாகிறது. இத்
னல் பணம் அவகிபுமில்லை யென்று அருத்த
மில்லை. குதிரையை முன்னும் வண்டியைப் பின்
னுமாகக் கட்டினால் ஈன்றாக சவாரி செய்யலாம்.
வண்டியை முன்னும் குதிரையைப் பின்னுமாக
இடம்மாரற்றிக் கட்டினால், வண்டி போகுமாய்
அது போலவே, குணநிதியைப் பிரதானமாக
வும் புணர்திதியை அதற்குப் பின்னும் வைத்து
ழைத்தால் எல்லா பாக்கியமு முண்டாகும். *

பணமே பிரதானமென்று ழைத்தால் பிணமா
கத்தான் போகவரும். இந்த குணம் அமை
பும் வழி யென்ன வென்றால்:—

“முற்பகல் செய்மிற் பிற்பகல் விளையும்”
என்ற விதியை யனுசரித்து, ஒரு சற்காரியத்
தைச் செய்தால் அதுவே அப்பியாசமாக
அமைபும். அப்பியாசத்தை கிடாது தொடர்
படியாபச் செய்துகொண்டு வந்தால், அதிலிரு
ந்து சற்குணம் ஏற்படும். சற்குணமுதிர்வே
நற்பயன் விளக்கும் லீனப்பயனாகும். இந்த
வினைப்பயனையே விதியென்பார்கள். “நன்மை
விதைத்தால் நன்மை விளையும், தீமைவிதைத்
தால் தீமைவிளையும்” என்கிற கிதிப்படி, நல்
வினை செய்யத்தொடங்கிப் பழகினால் நல்விதி
யாகவும், தீவினை செய்ப்பத் தொடங்கிப் பழகி
னால் போல்லாவிதியாகவும் முடியும். இப்
படியாக வினைபிரிந்து பழக்கமும், பழக்
கத்தினால் ஸ்வபாவமென்கிற குணமும், ஸ்வ
பாவ முதிர்ச்சியால் கிதிப்பயனும் விளையும்.
இந்த வினைப்பயிர் செய்வோர் அவாவர்கள்
விதைக்கிற படி விளைவறுத்தனாகிப்பார்
கள். இப்பொழுது நம்மவர்கள் முன்செ
ய்த வினைகளைல்லாம் திரண்டிருண்டு வளர்
ந்து பயனைத்தந்துகொண்டிருக்கிறது. இப்
பொழுது நல்வினைப்பயிரைவந்து ஆத்மவிய
வசாயம் செய்தால், வினைமுற்றிப் பழக்கமாகிப்,
பழக்கமுற்றி ஸ்வபாவமாகி, ஸ்வபாவமுற்றி
ஸ்வதத்திரமென்னும் ஸ்வராஜ்யப்பலனை யின்
றும், இது சகுதிவாக்கியம். ஆகையால் ஸ்வ
ராஜ்யம் வேண்டுமென்கிறவர்கள் தங்கள் மன
த்தைப் பண்படுத்தி நல்லெண்ணம் என்கிற
நல்லேர்கட்டி, நல்வினை யென்கிற நல்வித்து
விதைத்து, உண்மைக்குழைத்தல் என்கிற நன்
வீரபாய்ச்சி, நற்பயிர்ச்சி யென்னும் வியவசா
யம் செய்து வருவார்களாயின், அவர்கள் ஓர்
மேண மனோவாக்குக் காய சித்திகளைப் பெற்
றுக்கடைசியில் இந்த சித்திகளின் முதிர்்பயனாக
ஸ்வராஜ்யம் என்கிற சிறந்த பலனை அழைத்தும்
புறத்தும் பெற்றுப் பேரும் கீர்த்தியும் பொரு

* See Godward Hol Third Series, entitled “Srividi-
ya, or The Holy Science of Character-Building.” Only a
very few copies available in Complete Sets at Rs 5 per
set. Apply with remittance to the Lalita Publishing Co,
as the book is not sent by V. P. P.

† Cf. “Seek first the Kingdom of God and everything
else will be added unto You.”

ந்தப் பெருவாழ்வு வாழ்த்து, பிறகு ஸர்வபலத் தியாக மென்கிற மஹாபிரிஷ்டமணந்தால் என்றுமழிபாத சித்தியவாழ்வுமெய்துவார்கள். இப்படி உண்மைக்குழைந்து உன்னப்படி அதன் பலனியனுபவிக்க முடியாது. வேடிக்குன்றி, யத் திரங்கனும், வீண்வரம்மங்கனும், சாதித்த உயிருக்குத்துணிந்து உயிர்க்கொலை செய்யப்படுகுவதால், உயிர்ச்சித்தமேயன்றி வேறு சுகிர்ந்த மொன்றும் விளையாது. இதை நம்மவர்கள் மனத்திலிருத்தி மிதானம் வைத்து ஆலோசித்து உழைக்க வேண்டும். வீணாக ஆத்திரப்பட்டு அபிந்தபோலதில் பயனில்லை. ஆத்ம சக்தியால் அராத்தம்களை வெல்லாமே யன்றி முறட்டுத்தனத்தால் யாரையும் வெல்ல முடியாது. இது இராஜாங்கத்தார், இராஜாங்க ஷையிகள் இருவருக்கும் பொருத்தமான புத்தி மதியானாலும், இராஜாங்கஷையிகள் இதை முக்கியமாக கவனிக்கவேண்டும். பின்னையார்பிடிக்க குரங்காய் முடிந்ததுபோல், ஆத்மசக்தியை விர்த்தி செய்து வேண்டுமென்று செய்த போதின்மையே அராத்தன்மையால் அநர்த்தம்செய்து அந்நிரமம் விளைக்கத் தலைப்பட்டிருக்கிறார்கள். இந்தியா முன்னுக்கு வருவதற்கு இன்றியமையாத சாதனமாக வேண்டியது “இச்சாசக்தி.” “Thoroughly Cultivated Will” என்று சொல்வது “இச்சாசக்தி” யோடொன்றாகப்பொருந்தும். இந்த இஷ்டத்தின் சக்தி அபாரமானது. மண்கொட்டு, குந்தாலை (கோடரி) இருப்புப்பாறை வெல்லவற்றிலும் “இஷ்டம் வலிது” என்றும், இப்படி வஜ்ரத்தன்மை பொருந்திய இஷ்டம் எதுவோ அதுவே உபாசனா முறையில் “வஜ்ரேசுவரி” என்றும், “சசனகுன்,” “உமா குமாரி” என்றும் சொல்லப்படும்.

திருமந்திரம்,

“கொட்டுக்குந்தாலை யிணைப்பெய்ந்துக்கும்
கொட்டுக்குந்தாலைக்கும் பாறை வலிதென்பர்
கொட்டுக்குந்தாலைக்கும் பாறைக்கு முன்றிற்ரும்
இஷ்டம் வலிதென்பர் சசனகுமாரி”

இதற்குத்தான் “Thoroughly Cultivated Will” என்று சொல்கிறது. திரிகோணதேவதை

களில் ஒன்று இதுவாம். அன்பு (ஆசை), இஷ்டம் (இச்சை), குணசம்பத்து (perfection of Character) இம்முன்றும் சேர்ந்தது பரிபூரண தேவதாஸவருப காமேசுவரம். இவரோடு அந்நிவ தீமாய்க் கலந்து இவர் மடியில் வீற்றிருப்பவன், லலிதாபரதேவதை.

இவனே ஆத்மாவுக்கு அதிஷ்டான தேவதை. இந்த அதிஷ்டான தேவதையை உபாசித்து இவனோடு ஒன்றுபடக் கலந்தவர்களுக்கு ஸர்வசத்தாதங்களும் ஸகலபாக்கியங்களும் உண்டாகு மென்பது தின்னம்.

“CASH DOWN:” OR, MONEY-COMPENSATION FOR MARRIAGE.

“எதிர்ஜாமீன்.”

“எதிர்ஜாமீன்” என்றால் என்ன? ஜாமீன் என்பது ஒரு ஹிந்துஸ்தானி வார்த்தை. கஷ்டத்துக்கு, சடுகட்டிக்கொடுத்தால் அதற்கு ஜாமீன் கொடுக்கிறது என்றுபேர். “எதிர்ஜாமீன்” என்றால் நேர்நோக்கக் கையில் கொடுக்கும் சொக்கத்துக்குச் சொல்லுகிறதென்று சொல்கிறார்கள். கடன், உடன் பட்டால் ஜாமீன் கொடுக்கிறதாகச் சொல்வதுண்டு. அந்நமாதிரியாக கலியாணத்தில் பெண்ணைக் கொடுத்தால் அதற்கு “எதிர்ஜாமீன்” கொடுக்கிறதென்றால் என்ன? பெண்ணைக் கல்யாணம் செய்துகொள்வதற்காக கலியாணப்பந்தலில் நேர்நோக்கக்கொடுக்குத் தொகைக்கு “எதிர்ஜாமீன்” என்று சொல்கிறதாம். “எதிர்ஜாமீன்” கொடுத்துக் கல்யாணம் செய்து கொடுக்கிறதென்றால், பெண்ணைக் கல்யாணம் செய்து கொள்ளும் புருஷன் பப்பெண்ணை பணம் புரிவதால் வரும் கஷ்டத்துக்கு சடாக, கல்யாணப்பந்தலில் எதிர் எதிராக வின்று ரொக்கம் கொடுத்துப் பெண்ணையும் கொடுத்ததுக்குச் சொல்கிறதாம். “பெண்ணைப் பாத்நிரமறித்து உத்தம் வரனுக்குக் கல்யாதானம் செய்யவேண்டு மென்பது சாஸ்திர சம்மதம். அப்படிக்கின்றி ஒருகாலத்தில் பணம் வரங்கிக் கொண்டு பெண்ணைக் கொடுத்தது முன்பு

அதற்கு “கன்யாசொல்தம்” என்று சொல்லி வந்தார்கள். பின்னர் பெண்கள் அதிகரித்து, நல்ல வர்கள் குறைந்துள்ள காலத்தில், மாப்பிள்ளைக்கு கன்யாதானம் செய்யும்பொழுது பெண்ணைப்பெற்றவன் மனமு வந்து கொடுக்கும் தகஷணக்கு பதிலாக, இவ்வளவு தொகை “தகஷணமாக” கொடுக்க வேண்டுமென்று முன்னதாகப் பேசிக்கொண்டு அந்தொகைக்கு வைதிக மரியாதையாக “வாதகஷண” யென்று சொல்லி வந்தார்கள். இப்படி நடந்துவந்தபோது கேடுகெட்ட மானிடர் சிலர் அக்கிரமமாகக்காப்பறிந்துவர, அதற்கு ஆற்றமாட்டாத பெண்ணைப்பெற்ற ஏழை, முதலில் கேட்டதைபெல்லாம் தருவதாகச் சொல்லி, நாலிகடும் வலையில் ஏதோ சரியாக நடந்து கொண்டு, அப்பறம் ஆற்றுக் கொடுமையால் படுத்துக்கொள்ள கேரிட்டது. இதனால் கொண்டு கொடுத்த மிடங்களில் மன்னந்தாப முண்டாகி அது முத்தி விரோதமாக முடிந்து, அந்த விரோதம் கோர்ட்டு, கச்சேரி வரைபில் போரும்படி கேரிட்டதைப் பார்த்தும் கேட்டுமிருக்கிறோம். இப்பொழுது அந்த வைதிகமரியாதையும் பேர்வ் தாதகம் கேட்டால், கொடுக்கும்போதே “எதிர்ஜாமீன்” இவ்வளவு கொடுக்க வேண்டுமென்று தொகையைக் குறிப்பிட்டு கேடுப் போட்டு அதற்குள் பதில் வரவிட்டால் பக்கத்தில் பேசியே ந்பாடு செய்த கிவதாகப்பயமுறுத்தி யெழுதுகிறார்கள். இப்படி வைதிகவிரோதமும் அரசாசரிசுமுமான காரியம் செய்வதில் முதலாயிருப்பவர்கள் புரோகிதர்களே. இந்தப் புரோகிதர்களைப் போல் மானம்கெட்டவர்கள் வேறு இல்லை. வயிற்றுப் பிழைப்புக்காக என்ன வேண்டுமானாலும் செய்கிறார்கள். பிரத்தியேகத்தில் இவர்கள் செய்யும் அக்கிரமங்களைப்பற்றி நாம் குறையிடவில்லை. எத்தேகத்திலும் எக்களித்திலும் பிரத்தியேகமாகப் பார்ச்சில் நல்லவர்களும் கெட்டவர்களும் எங்கும் கலந்தேயிருப்பார்கள். ஒருவரிடத்தி

லேயே நற்குணமும் தீக்குணமும் சேர்ந்திருப்பதுமுண்டு. அதைபெல்லாம், திருத்தமுடியாது. ஆனால் ஒருவர்குப்பார் முற்றும் கெட்டவர்களாக கிருப்பாரேயாயின், அதனால் நல்ல சகவாசத்திற்கிடமில்லாமற் போகிறது. இது காலக்கொடுமை யென்று சொல்கிறார்கள். அப்படியே மிருக்கட்டும்! “காலக்கொடுமை” கேரிட்டால் அதைத் திருத்தம் வழி யென்ன? “காலம்” என்பது ஓடும் ஸ்வபாவமுள்ளது. நிரோட்டம் போரும் போக்கில் வழியிலுள்ளதை யெல்லாம் கூட அடித்துக் கொண்டு போவது போல், காலவோட்டமும், அதன் வழியில் காணும் கிணங்களை கிர்த்தி செய்து கொண்டுபோகிறது. நல்கினை, திமினை யெதுவானாலும் காலத்தினால் கிர்த்திப்படைகிறது. வினை முத்தினால் அது சம்பிரதாயம் ஆகிறது. சம்பிரதாயம் முத்தினால் அது ஸம்ஸகாரம் ஆகிறது. ஸம்ஸகாரத்தின் முதிர்ச்சியே “வினைப்பயன்” அல்லது விதியென்று சொல்கிறது.

வேதோத்தமாக அனுஷ்டிக்கப்பட்டுவந்த கன்யாதானம், வேதத்தின் உட்கருத்துணாமாட்டாத மெனட்டியர்கள் செய்கையால் கன்யாசொல்கமாக மாறி, அதுமுத்தி (இதனால் வரும் பயன்முத்தி) வரவா கியபகாரமாக முடிந்தது. இப்பொழுது “வாதகஷண” யென்னும் வேதோத்த வைதிக அனுஷ்டானம், அப்படியே “வாசொல்கமாக” மாறி, அதுமுத்தி “எதிர்ஜாமீன்” என்கிறவண்ணுகெட்ட வழக்கத்தில் வந்துமுடிந்திருக்கிறது. எதிர்ஜாமீன், பொலிவுகாணக்குக் கூலிகொடுக்கிறமாதிரி, கேவலம் மிருகத்தன்மையானதோர் இழிதொழில்வேலையில் முடியும். மனிதன் பொலிவுகாரியாரும்பொழுது, ஸ்திரீகள் கேவலம் பசுக்களாகவே இழிந்து கிடவார்கள். இப்படி எமது முன்னோர்களான இருவிகள் ஏற்படுத்திய இகபகாரதன்மையான ஆத்மவிவாததன்மம், கேவலம் மிருகத்தன்மையானதோர் இழிதொழிலில் வந்து முடிவிறபொழுது, விவாகஸம்ஸகாரம் வேலோடுகூடியப்பட்டுப் போகக் கேரிடும். மனிதனும் ஏன் மிருகங்களை

ப்போல் வசிக்கக்கூடாது! கேவலம் பிரஜைரித்தி காரணமாகமட்டும் நடக்கும் ஸ்திரீ-புருஷ சம்பந்தத்துக்குப் பக்திமாம் என்று சொல்கிறது.

பிரஜைரிருத்தியே பிரதானமாகவின்றி ஆத்ம சேஷமத்தை முக்கியமாகக் கொண்டு மற்ற சிந்தனை தனக்காரணபுரண போகாதி லக்ஷணங்களை யறிவதற்கானதோர் சாதனமாத்மிரமாக அனுஷ்டித்து ஆத்மோத்தரணஞ் செய்து ஆத்மவிருத்தியை யாடிபுழைத்து, ஆராயையபடக்கி, அன்பைப் பெருக்கி, ஆத்மானாதம் விவேகத்தால், வைரக்கிப் பித்தலுவி ஆத்மானுசந்தானம் செவ்வது ஸ்வாத்மதரிசனம் பெற்று பரமாத்மாவோடு தான் இரண்டறக்கலந்து நிற்கும் பெருவாழ்வு பெறுவதை ஜன்மசரப்பவ்யமாகக் கொண்டு இல்லறதர்மத்தை யனுசரிப்பதற்கு “தரிபதி தர்மம்” என்று சொல்கிறது. இதவே பிரம்மத்துக்கும் மாயைக்கு முன்ன சம்பந்தத்தைத் தெரிவிக்கும் உத்தம வயிரியாம். இந்த உத்தம வயிரியை யனுசரித்து நடப்பதற்கான விதிகிலக்குகள் என்னவுண்டோ, அவைக்கு “இல்லற தர்மம்” என்று பேர். இந்த இல்லற தர்மத்தில் அனுபவிக்கும் சாமேபோகங்க னெல்லாம் இந்திரிய சிர்க்கத்தை யனுஷ்டித்து, இந்திரிய சிர்க்கத்துக்கு அனுபவமாக ஏற்பட்டனவேயன்றி இந்திரியவழிப்பட்டுமல்வதற்காகவல்ல.

அஞ்சமடக்கடக்கென்பர் அறிவிவர்
அஞ்சமடக்கும் அமர்மும் செல்வர்
அஞ்சமடக்கில் அசேதனமாமென்றிட்டு
அஞ்சமடக்கா அறிவறிந்தேனே.”

என்பது திருமுலதேவர் செய்தருளிய திருமந்திரோபதேசம்.

இந்த உபதேசத்தின் உண்மையை இல்லற தர்மமியற்றிக் கடைசியில் கிருதகிர்த்தியர்க ளான திருவள்ளுவரைப்போன்ற இல்லறஞ் ளன்களை யுன்னபடி யறிவார்கள்.

“அஞ்சமடக்கலின்” அருமையறிந்தே, பெரியோர் இல்லறவயிரியை இகபாககத்துக்கு இன்றியமையாததோர் சாதனமாக ஏற்படுத்தினார்கள்.

மனுஷன் பசு-பதி-குபன். பசவும் ஆவன்; பதியும் ஆவன். அவன் பசுப்பிராயமாயிருக்கும் காலத்தில், (காமக்குரோதாதி விகாரங்களுக்கு டீப்பப்பவனுமிருக்கையில்) தன்னிபத்து கூடமாக அமைந்துள்ள பதிலக்ஷணத்தை யவன் அறிவதில்லை. தன்னத்தான் அடக்கியாளலாமென்கிற சிச்சயம் எப்பொழுது பிறக்கிறதோ அப்பொழுது முதல் அவன் பதிலக்ஷணத்தை யறிந்தவனாகிறான். ஆனால் லீடித்த அப்பிராயத்தினுண்டான வாசனையை உடனே ஒரு மட்டாகப் போக்குவது தேக-மனோ-தர்மத்துக்கு ஒவ்வாதாகையால் தேகவாசனை யறினபடியே அடைக்குறைத்து, தேகத்தை மன திலொடுக்கி, மனத்தை விஞ்ஞானத்தி லொடுக்கி விஞ்ஞானமாம் அறிவை ஆனந்தத்திலொடுக்கி, அந்த ஆனந்தமும் அபிரிகமிடத்துள்ள அறிவினலாத அறிவு விதவோ அதுவே தான் என்கிற “தந்த்ருமணி” மஹாவாக்கிய சிச்சயம். தோன்றி, அந்த சிச்சயம் ஸ்வானுபவத்தில் நிலைத்து நிலைத்திலையிருந்து அப்பியசெத்துவா, அங்கிலை நானுத உறுதிப்பட்டு, உறுதிப்பட்ட அங்கிலையும் சகஜானுபவத்தில் “ஒங்கிலை” பென்றுகண்டுருவியிடிக், கடைசியாயுள்ள அனுபவம் எதுவோ அதவே மனநிதனுடைய பூர்ணகிலை. அந்தப் பரிபூர்ணகிலையடைந்துசகஜகிலையடையும் தர்மத்தை யொட்டியே நடக்கவேண்டும். “நான் தேகம்” என்றிரபாவணையுள்ளமட்டும், தேகதர்மத்தை யொட்டியே நடக்கவேண்டும். “நான் மனம்” என்கிற பாவணையுள்ளமட்டும், மனோதர்மம் தவருது நடந்துகொள்ளல் வேண்டும். “நான் அறிவுருவாயிருக்கிறேன்” என்கிற பாவணையுள்ளவையில், அறிவுக்குள்ள தர்மம் தவருது நடந்துகொள்ளல் வேண்டும். “நான் ஆனந்தருவியே” பென்கிற பாவணையுதித்தால் அது முதிர்ந்து வளர்ந்து அழிபுடும், ஆனந்தமய தர்மத்தை யொட்டி யனுசரித்துநடல்வேண்டும். அந்த ஆனந்தமும் அழிந்து கடுவெளியானால், அங்கே சககனமயாயிருப்பதொன்றைத் தவிர அந்ற்குவேறே சித்திவேதயிலில்லை, அனுபுகிலையறி

ந்து அன்புருவேயானுக்குத் தான் அந்த சகா
னுபவநிலை சித்திக்கும், கல்யாணம் செய்து
கொள்ளும் பொழுதே “பொலிவுகாண்குக்குக்
கட்டணம் விதித்து வாங்குவதுபோல்” “எதிர்
ஜாமீன்” கேட்கும் மானிடபுஞ்சங்களை மண
ந்து ஒரு பெண் என்ன சக்தைதயனுபவிக்கப்
போகிறாள்? இதத்தில் சகமா? அல்லது, பாத்
தில் சகமா? பிரஜாவிர்த்தி சகவாதம்மத்தை
யொட்டியது. நரசங்கற்ப மின்றியே அது
நடக்கும். மணஷஜன்ம மெரித்தவர்கள் “நா
னே தனக்குப் புகையும் கட்டாணம்” என்கிற
திருமந்திரப்படி, நவ்வினப் பசுலோகத்துக்
கோ, பதிலோகத்துக்கோ கொண்டுபோய்ச்
சேர்க்கும் சக்தியுடையவர்களாயிருக்கிறார்கள்.

பசுப்பிராயமான மனிதர்கள் பசுநர்மத்தை
யனுஷ்டிக்கத் தெரியாமல் அனுஷ்டித்து, சிவா
கத்துக்குப் பேச்சுக்கொடுக்கையிலேயே, தாம்
பசுலோகத்துக்குப் போக மூட்டைகட்டிக்
கொண்டிருக்கிறவர்கள் என்று காட்டி, தாங்
கள் இரண்டுகால்பிராணிகளாக சிக்கிரம்
ஆகவேண்டுமென்று துரிதப்படுவார் போல்,
“வழிச்செல்வுக்குப் பணம்” தேடுபவர்கோக்க,
“எதிர் ஜாமீன்” வாங்கி பசுப்பிராயமாயிருந்து
பசுலோகமே கதியாக அடையச் சித்தயாயிரு
ந்தால், அவர்களைத் தடுப்பார் யார்? அவர்களு
க்கு வழிந்துணையாகத் தாங்கள் பெற்ற பெண்
களைக் கொடுத்து அவர்களையும் அந்தப் பசு
லோகத்துக்கு அனுப்பப், பெற்றவர்களுக்கு இ
ஷடந்தானே என்பது ஒன்றே கேள்வி. இந்
திபா ஒரு நேசமாக முன்போல் பேர்பெற்ற
முன்னுக்கு வடவேண்டுமானால் இப்பொழுது
பிறந்து வளர்ந்து மரித்து விடக்கும் பசுக்களை
பெல்லாம் பதனும் செய்து, அதன் பலனாக
மனுஷ புத்தியுள்ள ஆத்மர்களை இரதப் புண்
யழியில் அவதாரமாக வேண்டுமென்று தேவ
தைகளைப்பிரார்த்தித்துக்கொள்ளல்வேண்டும்.
இரதப்பசுயுள்ளும் செய்யத்தக்கவர்கள் பரிசுத்த
மான கன்யாத்னங்களை, பரிசுத்தமனசுடைய
ஒரு பெண் தன் மனத்தையடக்கித் தனக்கே

ற்ற புருஷன் வாங்கக் வேண்டுமென்று தவம்
புரிந்தால், தேவர்களெல்லாம் அவர்களிரு
பட்டித்தை விட்டு மனுஷாவதாரம் கொள்கி
ருர்களென்று பெரியோர் போதித்திருக்கிறா
கள்.

துமயந்தியை மணம்செய்யவென்று தேவர்க
ளெல்லாம் மாறவேடம்போட்டுத் திரிந்து சுய
ம்வமண்டப்பத்தில் நனனுருநனனுபுட்கார்த்த
பார்த்தம் ஏமாந்துபேசுகவிலையார் ஆகையா
ல், “எதிர்ஜாமீன்” கேட்கும் காளைகளை
பொலிவுமாட்டை கிடைக்குபயோகிப்பதுபோ
ல், உபயோகிக் இஷ்டமுள்ளவர்கள் உபயோ
கிக்கட்டுமென்று, நல்லசிறதை புள்ளவர்கள்
ஆதம்விவாகமே சிலாந்தியமானதென்று, மனு
ஷதர்மவிதியை விட்டு விலகாதிருப்பார்களாயி
ன், அவர்களுக்குப் புத்திவாக் காரணமாகும்.
பிரஹ்மசாரிக்கும், பொலிவுகாண்குமுள்ள
வித்யாசம் ஏற்பட்டால், அதவே தேசத்துக்கு
கேஷமத்தைபுண்டுபண்ணும். இந்த ஆரியதேச
த்தில் துங்கிலேய பாஷையும் நாகரிகமும் ஏற்
பட்டகாரணத்தினால் பிரஹ்மசாரிய தர்மம் தலை
கழிந்தபோனால், அதற்குடாக உத்தமமான
ஜன்மமெடுத்த கன்யாத்னங்களைபும், கூடப்
பலிகொடுக்க வேண்டுமென்றிற் கட்டாயம் ஏற்
பட்டுவிட்டதாகச் சொல்வது கத்தப் சிசுரு.
“காசுக்கிரண்டு கன்னியர்” இக்காலத்தில்விடை
ப்பதாக விரும்பதாகப் ஒரு நண்பர் காலசபா
வத்தைப்பொட்டி ஸ்ரீவாணீசிலாலினியில் எழு
தியிருக்கிறார். கன்யாத்னம் கோடிதனம் கொ
த்தாலும் கிடைக்கரிதாம். பசுநர்மத்தையொ
ட்டிப் பாமரர்கள் கட்டிக்கொண்டால் விவேகி
களும் அந்தமூடவழக்கத்தையொட்டியே மன
ம் திகைத்தெழுதவேண்டுமா? வார்த்தைகளுக்
குண்மையாயுள்ள அருத்தத்தை விட்டு அநர்த்
தம் விரிவித்துக் கொண்டு பேசுகிறதானால் எ
ன்ன வேண்டுமானாலும் எழுதலாம். நவீனநா
தரிகபுஞ்சங்கள் கொண்டாடும் “நாவல்”
என்னும் நவீனக்கதைகள் ஆதியில், நமது
புராண இதிலாஸங்கள் பூரணத்தமாக்களால்

எழுதப்பட்டன போல், விழைபுருஷர் கள் மனோநத்துவங்களை விளக்குவதற்காக நவீனமான கற்பனாக்காரங்களுடைய, நவீனமாக ஸ்திரீபுருடர்களை புண்டாக்கி, மானஸ சங்கல் பத்தாலுண்டானதோர் கந்தர்ப்பலோகத்தில் கந்தர்ப்ப ஸ்திரீ புருஷர்கள் விவகாரத்தை வர்ணித்தெழுதியதோர் அப்புத்தக்கதைகளாம். இவை பாமாஜனங்களுக்கும், படித்தும் படிப்பு வாசனையொட்டாத ஏட்டுப்படிப்பும், சோற் றுப்படிப்பும் படித்து உலகவாசனை மிகுந்த மார்த்தகளுக்கும் மனோவிவாஸத்தின் நவநவ மான உல்லாசத்தைக் காட்டி அவர்கள் உய்யும் பொருட்டு அவர்கள் மனோவிர்த்தியை காடி யெழுதப்பட்டனவாம். கைப்பொருளில்லாக் கசடர்களுல்லாம், மெய்ப்பொருளுண்டாத, மையல்கொண்ட ஜனங்களை மயக்கி இவர்கள் மனோபிஷ்டப்படி யெல்லாம் அவர்களுக்கு மனக்கிளர்ச்சி யுண்டொண்ணுவ தொன்றையே பிரதானமாகக்கருதி அப்புத்தக் கதைகள் எழுத ஆரம்பித்ததால் மேற்றிகையில் உண்டான ஆரத்தம் இவ்வளவல்லவென்று சொல்லி முடியாத. அவர்கள் வழியைப் பின்பற்றி நம்மவர்களும் ஆரம்பால் அவ்வழியில் நடந்து வருகிறார்கள். இதன்பயன் போகப்போக நன்றாய்ப்பலிக்கும். ஆதம்புத்தியை கிட்டு இவ்வப்புத்தியைக்கொண்டு பிழைக்கும்மவர்கள் என்றும் முன்னுக்கு வந்ததில்லை. இனிவாப் போவதுமில்லை. இவ்வுலகில் அவர்கள் பெறும் வாழ்வெல்லாம் பேய்வாழ்வும், பொய்வாழ்வு மன்றி, மெய்வாழ்வு அவர்களுக்கு இதனால் சித்திப்பதில்லை, இது சத்தியம், சத்தியம்.

இனம்! இனம்!! இனம்!!!

விவேகசிந்தாமணியை வாசிக்கும் ஒவ்வொருவ ரும் ஒருபடி சந்தாதாரரைச் சேர்த்தனுப்ப வேண்டியும் கேட்டுக்கொள்கிறோம். 5 கையெப்பக் காரர்கள் சேர்த்தனுப்புகிறவர்களுக்கு ஒரு வருஷ ததுக்குவிவேகசிந்தாமணி இனமாக அனுப்பப்படும். ஒவ்வொரு வீரமங்கலிலும் ஒரு காரியாவது வாங்கும்படி செய்யவேண்டும். மாநிலசபை வேண்டுமேவர் அகையதைத் தலையனுப்பினால் அனுப்பப்படும். "சென்னை, மைசூர்பூர், ஸ்ரீதாலயம், அ. ப. எஜன்ஸி காரியதரிசி, லி. வி. ஸ்வாமிநாதையருக்கு" என்று திரைஸம் எழுதவேண்டும்.

"GOVERNMENT BY GUESS-WORK"

"ஓற்றையே, இரட்டையே"

நான் சிறுவனாயிருந்த பொழுது எனக்கு வயதில் பெரியவளான் என் சகோதரி புனி மின்விரை வைத்து கிளையாட்டிக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து நானும் கிளையாட்டுவருவேன் என்று அழுததுண்டு. அப்பொழுது அன்பே யுருவாய் வந்தமர்ந்த என் தமக்கை என்னை சமாதானப்படுத்தும்பொழுட்டு, "பாதி யாட்டத்தில் வந்து கலைக்காமலிருந்தால், இந்த ஆட்டம் முடிந்ததும் நீயும் நானும், புனிமின் விரை ஆடலாம்" என்று சொல்லுவார். அவளுக்கு சரியாக நானும் கிளையாட்டலாம் என்கிற சந்தோஷத்தில் அவன்பெரிய பெண்களோடு அடிக் கசாய்த்தியழும் கைத்தேர்ச்சியும் வேண்டிய கிளையாட்டுகள் கிளையாடும்பொழுது இடைத்து ஒன்றும் செய்யாமல் அதிக கவனமாய் அவ்விளையாட்டைப் பார்த்துக் கொண்டேயிருப்பேன். பிறகு என் தமக்கை என்னைக் கூப்பிட்டு "நீயும் நானும் கிளையாடலாம் வா" என்பான். எனக்கு சந்தோஷம் கொங்கியேமே. என்னோடு அந்த மாநிரியான கிளையாட்டே கிளையாடப் போகிறாண்டு வெகு ஆப பாடமாய் நான் ஆட்டத்துக்கு உட்படுவேன். ஆனால் மிகவும் சிறுபையான எனக்கு கைத் தேர்ச்சியும் பழக்கமும் மிக வேண்டிய பெரிய கிளையாட்டுகள் கிளையாடவராதா என்று அவளுக்குத் தெரியும். ஆதலால் சிறிது நேரம் நான் கிரைக்கையெல்லாம் வாரி பிறைத்து கிளையாடத் தெரியாமல் கிளையாடுவதைப் பார்த்திருந்து, பிறகு, "இந்த கிளையாட்டுப்போது ம்; வேறே ஆட்டம் ஆடலாம் வா; அநிலேதான் உன் சமர்த்ததை நான் அறியப்பெய்கிறேன்" என்று பாதி பரிசுசமர்த்தவும் பாதி நிஜமர்த்தவும் சொல்லுவார். என்சமர்த்ததைக் காட்டவேண்டிமென்கிற ஆவல்மேற்கொண்டு, என்ன புதிய கிளையாட்டினால் நம்சமர்த்ததைப் பரிசோதிக்கப் போகிறோன் என்று அவன் முகத்துடையே பார்

ந்துக்கொண்டிருப்பேன். அப்பொழுது அவன் புனிதின் கிரககோபெல்லாம் ஒன்றாகக் குயிற்று அதில் ஒரு கை புனிதின் கிரகையைப் பெடுத்து மூடிவைத்துக்கொண்டு “ஒற்றையோ, இரட்டையோ?” என்று கேள்விகேட்பான். முதலில் விழிப்பேன். பிறகு கையிலுள்ள கிரகனை இரட்டை, இரட்டையாகப் பிரித்துக்கொண்டு போனால் கடைசியில் மிஞ்சும் கிரக ஒற்றையாக விரிந்துமா இரட்டையாக விரிந்துமா சொல்ல வேண்டுமென்று சொல்லிக்கொடுத்துக் கேட்பான். உடனே மேட்டுவளையைப் பார்த்து வெகு ஆலோசனையெய்தி, ஒற்றையென்றும், இரட்டையென்றும் சொல்வதற்கு யாதொரு துப்பும் தெரியாமல், ஒற்றையென்று சொல்லாமல், இரட்டையென்று சொல்லாமல், என்று எனக்குள்ளேயே கேட்டுக் கொண்டு, மனதுக்குள் ஒற்றையென்று சொல்ல கீளைப்பேன்; தப்பாக விரிந்தால் என்ன செய்கிறேன் உடனே அதையறிந்து பின்னும் மனதுக்குள் உடனே இரட்டையென்று சொல்லிக் கொள்வேன். அதுவும் தப்பாக விரிக்கலாமென்று தோன்றும். உடனே “இல்லை; ஒற்றை!” பென்று மனதுக்குள் சொல்லிக்கொள்வேன். இப்படி மேட்டுவளையைப் பார்த்துக்கொண்டே மனதுக்குள் ஒற்றையென்றும், இரட்டையென்றும், கிதானித்துச் சொல்ல துப்பரியாமல், “ஒற்றை, இரட்டை” என்கிற வார்த்தைகளையே மனதுக்குள் நிரூபித்திருப்பிச் சொல்லிக் கொள்வேன். இப்படி மனதுக்குள் தானே ஒற்றை கிட்டி ஒன்றைத் திருப்பித் திருப்பிப் பற்றி “இதுவல்ல, அது;” “அதுவல்ல, இது;” என்று ஒன்றைப்பற்றி கிறகையில் மற்றொன்றில் மனம் புயல் ஒற்றை, இரட்டை! என்னும் இரண்டில் ஒன்றை நிச்சயமாக்கிப் பற்றி நிற்க முடியாமல், இரண்டையும் ஒன்றுகிட்டொன்றைப்பற்றிவிட்டு மனோசஞ்சலத்தினால் கண்ணம் சிலந்து முகம் பளபளப்புக் காணும் பொழுது “எதற்குநீர் இதை! சிக்கிரம் சொல்லு!” என்று அடட்டிக்கேட்க, அப்பொழுது மனதில் எள்ளசொல்லிக் கொண்டிருக்கிறேனோ அது

என்னையென்றி பென்வாயினால் வந்துகிடும். உடனே “இதோ. பார்ப்போம்!” என்று கையில் மூடி வைத்துக்கொண்டிருந்த கிரகையைத் திறந்து இரட்டை இரட்டையாகப் பிரித்துவைத்துக் கொண்டே போவன். நான் சொன்னபடி அது ஒற்றையாகவோ, இரட்டையாகவோ இருந்துவிட்டால், எனக்கு சந்தோஷம். பொதுக்க மார்ப்பாமல் “பார்த்ததைப் பார்த்ததைப் பார்த்ததைச் சொல்லி விட்டேன். நீ மூடிவைத்துக்கொண்டிருந்ததை நான் கண்டுபிடித்துவிட்டேனே,” என்று சொல்லி, சந்தோஷ மிருதியால் கூச்சல் போட்டு ஆர்ப்பரிப்பேன். என் தமக்கையும், “பலே கெட்டிக்காரன்!” என்று தட்டிக்கொடுத்து “இன்னொரு ஆட்டம்!” என்று இன்னமும் அதிகமான கிரகனைப் பெடுத்து இருகைகளிலும் மூடிக் கொண்டு “ஒற்றையோ இரட்டையோ? இப்பொழுது சொல் பார்ப்போம்!” என்று வெகு சாஸமய்க் கேட்பன், பின்னும் முன்போல் விழிப்பேன்! பதையபடியே, அவன் அடட்டிக் கேட்கும் பொழுது என் மனத்திலுள்ளது வெளிவந்து கிடும்! என்னிப்பார்த்தால் இந்த கிரகை தப்பாக விரிக்கும்! உடனே நான் “போன கிரகை நான் சொல்லவில்லையா? இன்னொரு தாம் பார்ப்போம்!” என்று இன்னொரு ஆட்டம்கேட்பேன். இப்படியாக நான் சொல்வது பளித்தால் அவன் இன்னொரு ஆட்டம் கேட்பதும், தோற்றால் நான் இன்னொரு ஆட்டம் கேட்பதற்காக முடிசின்னி இருவரும் பொழுது போவது தெரியாமல் கிளையாடிக் கொண்டிருப்போம்.

இப்பொழுது இத்தேசத்தையாகும். இராஜப்பிரதித்தி சபையில், வெடிமருந்து மசோதா, பத்திரிகைகள் குற்றம் செய்ய ஏதாவது யட்குவதற்கான மசோதா ஆகிய இரண்டு சட்ட மசோதாக்களை ஒரேநாளில் சட்ட நிருபணசபையில் ஆலோசனைக்குக் கொண்டு வந்து உடனே சட்டமாத பஸ்ஸெய்வதற்கென்று ஜூன் 17, 86 திகட்கிழமை வரில்லாகில்

கூடிய இந்தியாசட்டிருபணசபை மீட்டிங்கில் கவர்ன்மெண்டு மெம்பர்களும் இராஜப்பிரதி நிதிபவர்களும் பேசிப்பதை நினைக்க நினைக்க நான் குமுத்தமாக கிருந்த காலத்தில் என் தமக்கையோடு “ஒற்றையோ, இரட்டையோ? என்று புனியின்வினை விளையாடியது அடக்க முடியாமல் ஞாபகத்துக்கு வருகிறது! வெடி குண்டு அக்கிரமங்களை அடக்க வேண்டியது அவசியம்; இதற்கு இரண்டு செர்வ்வார் யாருமில்லை. ஆனால் அந்த அக்கிரமங்களை யடக்குவ தெப்படி? இங்கே நான் ‘ஒற்றையோ, இரட்டையோ?’ என்ற கேள்வி பிறக்கிறது. குண்டு வெடி அக்கிரமம் செய்த குற்றவாளிகள் பிடிப்பட்டு கிசாரணைபி லிருக்கிறார்கள். இந்த அக்கிரமத்துக்குக் காரணம் அவர்கள் மாத்திரம் தானா அல்லது அவர்களுக்குப் பின்னால் வேறு ஜனங்களிருந்து தூண்டுகிறார்களோ என்பது கேள்வி. உங்காட்டு மந்திரியான ஸர் ஹார்கி ஆட்லஸ்ன் இந்த வெடி குண்டு அக்கிரமம் செய்யத் தலைப்பட்டிருக்கும் இராஜாங்க வைரிகள் அவர் மட்டில் தனியாக வில்லை; அவர்களுக்கு உட்கொண்டதாக நன்றாகப் படித்துத் தேர்ந்த விவேகிகள் மிகுதியாய் அவர்கள் பங்கிலிருந்து துண்டுகிறார்கள் என்று சொன்னார். ஆனால் அவர் அப்படிச் சொன்னதை நிதர்சனமாக ரூபிக்கத் துப்பொன்றும் ஏற்படவில்லை. இதை யறிந்து இராஜப்பிரதி நிதிபவர்கள், “ஒற்றையா, இரட்டையா,” என்ற விளையாட்டுப்போல் “கவர்ன்மெண்டார் ஏதோ உத்தேசமாக ஒன்றை நினைத்து அதைக் கொண்டு நடக்க வேண்டியவர்கள். மிருக்கிறார்கள். கைமூடிப் குள்ளிருக்கும் புனியின் விளைபோல் பொதுமனம்” (Public mind, திருமூலர் இதைப் “பொதுஅகம்” என்று சொல்லினார்) என்ற கைமூடிக்குள்ளிருக்கும் “எண்ணங்கள்” என்றும் புனியின்விளைகள் “ஒற்றையோ, இரட்டையோ?” வென்று சொல்லத் தெரியாமல் தவிக்கிறே மென்று ஒப்புக்கொண்டார். பொதுமனம் என்ற திரை அத்தருள் ளிருக்கும் எண்ணங்கள் ஓரகமானதா, இரண்

டகமுள்ளதா என்று சிச்சயமாய் கவர்ன் மெண்டார் தெரிந்துகொள்ள முடியாமல் உண்மையை பறைக்கிறது. இந்தத் திரையைத் துக்கினால் கவர்ன்மெண்டாருக்கும் இவ்விசாலமான இந்தியாவில் வசிக்கும் பல்வேறு பட்ட ஜாதி மதவதர்களுக்கும் கலமாயிருக்கு மென்று சொன்னார். “ததாண்டி” ஆனால் இத்திரையைத் துக்குவதெப்படி? கவர்ன் மெண்டார் துக்கிப் பார்க்க வேண்டியதா, அல்லது ஜனங்கள் திறந்து காட்டுகிறதா? “பொதுமனம்” ஒருவர் இருவர்மனமல்ல, நூறு அல்லது ஆசிரம் பேர்கள் மனமுமல்ல. இன்னும் சொல்லப் போனால், லக்ஷம் கோடி ஜனங்களின் மனமுமல்ல, ஏனென்றால் ஜனங்களுடைய மனம் எக்காலத்திலும் ஒன்றையே பற்றி நிற்கிற தில்லை. மனமே ஒரு நிலைப்பட்டதில்லை, “மற்றொன்று மற்றொன்று மனோபாவம்” என்றுள்ளதாய், மனதின் எண்ணம் ஒன்றை விட்டொன்று, பற்றும் வப்பாவமானதாக கிருக்கிறது. மேற்பிழைக் காகிக விமர்சனத்தில், ஜனங்களுடைய பொதுமனம் இன்னதென்றறிய எலெக்ஷன்களும் வேட்டுச்சீட்டுகளும் ஏற்படுத்தி மிருக்கிறார்கள். இதனால் பெருமனம் குறித்த ஒருகாலத்தில் எப்படியிருக்கிற தென்று அறிபக்கடுமொன்றும் எலெக்ஷன் கெடுபிடியில், அனேகர் பல்வித தந்திரங்களினால், ஜனங்கள் மனதைக் கவர்ந்து அதைத் தங்களுக்கு வேண்டிய வழியில் திருப்பி கிறிசு சர்மார்த்தியம் படைத்திருப்பதால், எலெக்ஷன் முடியில் “உன் தந்திரம் பரித்ததா, என் தந்திரம் பரித்ததா?” என்று கேட்கும்படியிருக்கிறது. ஜனங்கள் பிரத்தியேகப் பக்கமாக கிருந்து விபஷ்டிருப்பதில் தேக ப்ருதிசரணங்களினால் சுதந்திரத்தி போகக் களைப் பறுப்பிப்பதில் கிருப்பு வெறுப்புள்ளவர்களாக கிருப்பதுபோல், சமஷ்டி ரூபத்திலும் (ஜனபிப்பொதுவில்) அவர்களுக்கு ஒரு ரூபமும் மனமும், அதற்கேற்றப்பட ஆகார விகாராதி சேஷ்டைகளும், கிருப்பு வெறுப்பு லளர்ச்சி குறைதல் முதலிய விகாரங்களும்

உண்டு. பஸ்கோடி அணுக்கள் கூடி வந்த மென்றும், நாடியென்றும் நமசிவாயமும், தோல், மஜ்ஜை, அஸ்திபென்றும் பஸுரூப விசுவரங்கனாக இவையிகரங்களெல்லாம் ஒன்று சேர்ந்தமைந்தது ஒரு மனுஷதேகமாகவது போல், பஸ்கோடி ஜனங்களும், ஜீவகோடிகளும் சேர்ந்தமைந்த விசுவரூபமொன்றிருக்கிறது. அந்த ரூபமுடைபவனை வைஸ்வானரின் என்றும், விராட்டிருஷன் என்றும் சொல்லுவர். இந்த விசுவரூபதரிசனம் பெற்றவர் யாரோ அவரே, “பொதுமனம்” அல்லது “பொதுஅகம்” என்று சொல்லும் (Public Mind) கைமூடிக்கு ஒப்பிட்டுக் காட்டிய நினைப்பைக்காணப் பெறும் பாக்கியம் பெறுவார்கள். அவர்களும் அந்தப் பொதுமனத்துக்கு அடிஷ்டான தேவதையான தைஜஸன் என்னும் புருஷனைத் தங்களுடைய தேஜோரூபமனசால் (ஹிருதய சுத்தி வாய்ந்த சுத்தமனதால்) பூஜித்து (உபாசித்து) அவன் அருள்பெற்றாலன்றி அறிய முடியாது. இவ்விருவருக்கும் காரணமாயிருக்கிற உத்தமபுருஷன் ஒருவனிருக்கிறான். அவன் பேர் பிராஞ்ஞன். அவன் சுருப சாக்ஷி மாத்ரிமா புள்ளவன். இம்மூவரும் வியஷ்ட மணிதனுக்குள்ள ஸ்தூல, சூக்ஷ்ம காரண சரீரங்களுக்கு ஒப்பான சம்ஷ்டரூப: “பொதுஜன்” சரீர அடிஷ்டான தேவதைகள். இப்படி மணிதனுக்கு ஸ்வபாவமா புள்ள சரீரத் திரயங்களின் தத்துவங்களைத் தன்னுள் தானே ஆராய்ந்து தன்னறிவுபெற்று தத்துவதரிசியாகி விளங்குகிறவன் யாரோ அவனுக்கே “ஆவரணம்” என்று சொல்லும் நினைப்பைத் துக்கிப் பார்த்தும் சக்திபுண்டு. நான் ஸ்தூலத்தில் குழந்தையாயிருத்தபொழுது என் ஆவரணத் திரக்க என்னோடு விளையாடின அன்புபுருவாய்மைந்த என் தமக்கைக்கு என்னை விட சூக்ஷ்ம புத்தியெப்படிய நிகமாயிருந்ததோ அப்படியே போல், ஹிருதயசுத்தி, தன்னறிவு என்னும் சாதனங்களால் ஆக்த்மரூப “அருட் குழி” யான தத்துவதரிசிக்கும் மேலாய் அவனிலும் பெரியவளாய் “அறிவுரு”வாய்

தேசி ஒன்பது திரைகள் போட்டுக்கொண்டு நவாவரணமத்தியிலுள்ள அன்புபுருவாய்மைந்த ஆக்த்மபிரகாச ரூப பிந்து பிடத்தில் வீற்றிருக்கும் காமேஸ்வர மடியில் ஸ்வாந்மா வந்த பூர்ணஸ்வரூபியா புட்கார்த்தகொண்டு, ஸ்வாந்த்மராக இப்பிரபஞ்சத்தை யவளது சக்திரூப விளையாட்டான ஐந்தொழில்களால் படைத்துக் காத்து, அழித்து, மூடித், திறந்து முற்றும் விளையாட்டாக அவள் குழந்தைகளோடு சல்லப் சம்பாஷணைகள் செய்து விளையாடி வருகிறாள். சிருஷ்ட ஸ்திதி ஸம்வாரங்களோடு திரோபவ்ரணத்தீர்க்கல்களும் அவள் தொழிலே, அவள் அகம்பாவம் தடித்தவர்களுக்குத் தன்னுடைய விளையாட்டின் மீதம் தெரியாதபடி, நினைபோட்டு மூடிவிட்டு தான் விளையாடும் பெரிய விளையாட்டுகளுக்கு இடையூறில்லாத படி அவர்களுக்கு வேறு போக்குக் காட்டிக் காக்கவைத்து, தன்னருள் பெற்ற மஹத்துக்களோடு தான் விளையாடும் பெரிய விளையாட்டு ஆடியாளரின், அகம்பாவம் தடித்த அறிபாக் குழந்தைகள் மனதைக் களிப்பிக்கும்பொருட்டு, என் தமக்கை பென்னோடு “ஒற்றையோ, இரட்டையோ?” என்கிற விளையாட்டு விளையாடினது போல், “தவந்தவந்தம்” என்கிற கண்முடியினால் அவர்கள் அகக்கண்ணிக்கட்டியிட்டு, திரோபமம் என்கிற திரை மூடிபோட்டுத் தத்துவங்களை யெல்லாம் அதற்குள் மூடிவைத்துக் கொண்டு “ஒற்றையோ, இரட்டையோ?” என்று கேட்டு சின்ன விளையாட்டு விளையாடுகிறாள். அகம்பாவத்தால் அறிமீழ்ந்த குழந்தைகள் நாம் தான் இராய்ம மாளப் பிறத்தோமென்று எண்ணி மமதை கொண்டு மேட்டுவனையைப் பார்த்து விழித்த என்னேப் போல், மனியுத்தியிலேறி புட்கார்த்த கொண்டு காலச்சுரம் சுழலும் மீமமுணராமல் “ஒற்றையோ, இரட்டையோ?” என்கிற விளையாட்டு விளையாடுகிறாள். நான் சிறுவனாயிருந்து பெரியவனாகிப் படித்துத் தேறிப் பரீட்சைபடி கொடுத்து, பத்திரிகைபோடத் தொடங்கி இராஜாங்க கிஷ்யங்களைப் பற்றி

பெழுதச் சிறித்த பொழுது, “இவாஜப்பிர
நிதிநிய வர்களைப் போன்றவர்கள் தெய்வமொ
ழுகமோ, அல்லது வேதாந்தமோ!” வென்று
மலைத்தலத்திற். இப்பொழுது என் தாயை
யறிந்து அவள் மகிமையை புணர்ந்து, அவ
ளுக்குப் பிரியமான இரகசிய நாமங்களால்
அவளை “ஸ்ரீமாதா, ஸ்ரீமஹாதேவி, ஸ்ரீமத்
ஸிம்ஹாஸனேசுவரி, சிதக்கிருண்டிமயூதா,
தேவகாரிய. ஸமுத்யதா” என்று நாயா
தம் போற்றி மனதாறப் பணிந்து தொ
ழுது அவனது நவ ஆவரணங்களின் மகி
மையைக் கண்டபின், அவள், மஹாபிரதாவி
களைன்று தினைத்துக்கொண்டிருக்கு மவர்களை
யெல்லாம் “ஒற்றையோ, இரட்டையோ?” என்று
தீவிரைவைத்து வினையாடி அவர்கள் மனம்
சலிக்கச் செய்யும் வேடிக்கையைப் பார்க்க
துக்கம் ஒரு பக்கமும் வெட்கம் ஒரு பக்கமு
மாக லக்ஷணப்படுத்த, அவள் ஆர்வமொருபக்
கம் பூர்வமான அவள் இருவடிமையப் பற்றிநிற்
கும் மனத்தைப் பூரிக்கச் செய்கிறது. என்
தாய் வினையாடின மஹிமையைப் பார் அறிய
வல்லவா? ஒம் லலிதாமகேசரைய நம;

THE BEAUTIES OF KAMBA.

கம்பதாட்டார் காப்பிய அழகுகள்

பின்வரும் செய்யுட்கள் ஸ்ரீமத்கம்பபாரமர்
பன்னம் பாலகாண்டம் வேள்விப் பட்டத்தில்
மாவலி வரலாற்றில் மாவலி தன்பால் முடிபு
மண்ணேற்ற வாமனமூர்த்திக்குக் கொடுக்கவு
ற்ற தானத்தைக் கொடுக்க வேண்டாமென்று
தடுத்த கக்கிராசாரியனை கோக்கிக் கூறியவை.

1. நினைக்கில, பென்னை நீயிந்திட, வந்து
தனக்கியலர்க்கை தாழ்வது தாழ்வில்
கனக்கரியானது கனத்தல மென்னின்,
கனக்கென் மேனல் மிகுதுகொல்? என்றான்.

↑ என் தமக்கைக்குப் புரியின்வினையாக விடுத்தது
என் தாய்க்கு “லக்ஷணக்கம்பாழத்தினால்” பென்று
தொல்லும் பிழைன்னகையாய் விளங்குகிறது.

(இ-ன்) ஏ! சுக்கிராசாரிய! நீ ஆலோசனையில்
லாமல் சொல்லுகின்றாய். என்கை மேலாக என
க்கு முன்வந்து தன் மேன்மைக்குக் குறை
வாகும்படித் தாழ்த்து “தா” வென்று நீட்டுவது
மேலாகிய ஸ்ரீமத் நாயகனார்த்தத்தினை திருக்
காமேயானால் எனக்கு இதனில் மேலாகப்
பெறத்தகும். நன்மை யாதன்னது? என்று
மாவலி சொன்னான்.

“ஏற்பதிகழ்ச்சி” யாதலின், தனக்கியலர்க்கை
தாழ்வது என்றார். அகில லோகங்களுக்கும்
நாயகனாகிய பெரியோன் என்பது தோன்ற
தாழ்வில் கனக்கரியான் என்றார். “கனம்-மே
கம். “எனக்கிதன்மேல் கலம் யாது?”-ஒன்றும்
இல்லை யென்பதை வற்புறுத்தியது. மேலோர்
தம்மிடத் தொன்றை ஏற்கப்பெறுவது மேலோ
ருக்குப் பெருமையாதலின் அவ்வாறு கூறி
னான். (1)

2. துள்ளினர் துன்னல், ரென்பது சொல்லார்
முன்னிய கன்னெறி தூலமால் முன்வல்
துன்னிய தான முயர்த்தல் கொள்
என்னி, லிவன்றனை யாவ குயர்த்தார்?

(இ-ன்) தமக்கு முன் வந்து தாம் கொடுக்
கக் கருதிய தானத்தை உயர்த்தோர் ஒருவர்
கொள்ள விரின், அவ்வாறு கொள்பவர் உற
வினரென்றும் பகைவரென்றும் வேத சாஸ்
திரங்களைக் கற்றறிந்த பெரியோர்கள் சொல்ல
மாட்டார்கள். அவரது உயர்ச்சி ஒன்றையே
கருதிக் கொடுப்பார்கள். இப்போது என்முன்
ஏற்று வின்ற இத்தத் திருமர்வினும் உயர்த்தவர்
யாவருள்ளார்? ஒருவரும் இல்லையாதலின் என்
க்கு மற்றொன்றையும் சிந்தியாமல் கொடுத்
ததே முறைமைபா மென்றான். (2)

3. வெள்ளியை யாதல் வினம்பின், மேலோர்
வள்ளியாக ஐயுருவ தல்லல்
என்றவ வென்னை? விண்ணுயிரோனும்,
கொள்ளுது நீது, கொடுப்பது நன்றும்.

(இ-ன்) உள்பெயருக் கேற்ப நீ (வெள்ளி
யை) அறிவின்கையை புவிப் பாயாதலின் இவ்
வாறு தடுத்தது கூறியும். மேலோர்கள் தம்
துவன்மைக் குணங்களின்க் ஏற்றவர்களுக்குத்

கொடுத்தலே முறைமையாகும். அவ்வாறன்றி
க் கொடாமல் மறக்கின், அதனிலும் இகழ்ச்சி
பைத் தரும் செய்கைகள் ஒன்றும் இல்லை.
தமது உயிரே கொடுக்கும் பொருளும், கொள்
ளும் பொருளுமாயினும் ஒருவரிடம் கொள்ளு
தல் இகழ்ச்சியேயாம். ஒருவர்க்குக் கொடுப்
பது பெருமையேயாம்.

வேண்மை-அறிவின்மை, என்னவா என்சில-
வழங்குது மறுத்தல் போல இகழ்ச்சியைத்
தருவன பாவை யென்று வருவித்துப்பொருள்
கொள்ளற்பாலது. என்?-என்றது இல்லை
யென்றபடி.

இன்னுயிரேனும் - எவ்வளவு அருமையான
பொருளாயினும், ஒருவர்க்கு உயிரினும் சிற
ந்ததில்லை பாதலின் அங்ஙனம் கூறினர். (3)

1. மாபீதவர் மாபீதவரல்லவர்கள், மாயா
தேத்திய கூக்கொடித்தவரென்றாய்!
வீயீத்தவரென்பவர், வீயீத்தவரேனும்
கூத்தவரல்ல திருத்தவர் யாதே.

(இ-ள்.) உலகத்தில் காலகதியினாலே உயி
ரிழந்தவர்கள் இறந்து போனவரல்லர். அவர்
களுக்கு நேரும் துன்பம் அவ்வளவு பெரி
தன்று. வறுமையால் வருந்தி யிழப்
பவர்களே உயிரோ டிருப்பினும் இறந்
தவரென்று சொல்லத்தக்கவர். அவ்வது இரப்
பவர்களுக்கு நேரும் துன்பம் இறத்தற் றுள்
பத்திலும் பெரிதாகும் என்றபடி. தமது பூத
வுடம் பழிப்ப பெறினும் சுவையினாலே புகழு
டம்பைப் பெற்றவர்களே இறத்தபேர்தினும்
இறவாதிருக்கப் பெற்றவராவர்.

இரந்தவர் வீயீத்தவரென்றது துன்பம் பற்றி
யன்றிச் சிறுமைபற்றி யாயினுமாம். உயிரி
ருந்தும்கடைப்பின மாவார்கள் என்பதாம். (4)

5. அழிப்ப எரும்பழி செய்கரு மல்லர்,
கொடுப்பவர் முன்பு கொடுத்தலென நின்று
தடுப்பவரே பணை, தம்மைப் பண்ணர்.
கொடுப்பவரென்னதென கேட்கலை யென்றான்.

(இ-ள்.) ஒருவருக்கும் பணையாவார் அடுத்த
கடுத்த மிகுதியாகப் பொறுத்தற்கரிய தீங்கு

களைச் செய்பவர்களேயல்லர். பின்பு யாவ
ரென்னில், தாம் ஒரு பொருளைத் தானம்
கொடுக்கக் கருதியபோது எதிர்த்து கொடு
க்கவேண்டாமென்று தடுப்பவர்களே யாவர்.
அப்படித் தடுப்பவர்கள் கொடுப்பவர்களைச்
கொடாமற்செய்து கொடுத்தலே யன்றித் தங்
களைபும் கெடுப்பவராவர். ஆகையினாலே கொடு
ப்பதை கிலக்கலினம் கொடிய தீங்கு வேறில்லை
யென்றான்.

அறத்தைச் செய்ய வொட்டாமல் தடுப்ப
வர் இம்மைக்கண்ணன்றி மறுமைக்கண்ணும்
கேடு விளைப்பவராதலின் அவரை அரும்
பழி செய்பவரானும் மேலான சத்தருக்களா
கக் கூறினார். “சுவது கிலக்கேல்” என்றார் ஜன
வையாரும். (5)

6. கட்டுவாயிற்றை கைத்துர போதே
இட்டினை கொண்டா செய்த முயன்றோர்
உட்டெதுவெம்பகை யாவதுலேயும்
விட்டிட னென்று விடுத்தோர் தாழி.

(இ-ள்.) அறதால்களிற் சொல்லிய உறுதி
மொழிப்படித் தம்மைகயிற் பொருளுள்ள
போதே பிறருக்குக் கொடுத்து அதனால்
கீர்த்தியும் புண்யமும் பெற முயல்பவர்களுக்கு
ஆத்மலாபத்தைக் கெடுத்துக் கெடுதலை விளை
விக்கும் கொடிய சத்தருவாயிருப்பது உலோப
ருணமாகும். அதபோலவே கைப் பொருளைக்
கொடுக்கவேண்டாமென்று கிலக்குகின்றவர்க
ளும் பணைவரே ஆவார்கள்.

கைத்து - கையிலுள்ளதாகிய பொருள்.
பொருள் கிலையுள்ளதின் உள்வபோதே
இட்டு’ என்றார். கொடுத்தலால் புகழும்
அதமும் இரண்டும் ஒருங்கே உண்டாகிள்
றன. மற்றப்பணைவர் உடலை வருத்துவாரா
வர். இவர்களே உயிரையும் உணர்வையும்
அழித்து நாகத்துக்கு ஆளாக்குகின்றாராத
லின் ‘உட்டெதுவெம்பகை’ என்றார்.

மேறு.

7. எடுத்தொரு கருக்கொருவ் வதனின் முன்னே
தரிப்பது திண்கழுவிதோ; தகையில் வென்சி!
கொடுப்பது விலக்குகொடியோ புனது சுற்றம்
உடுப்பதடி முண்பதடி யின்றிவிடின்றும்.

(இ-ள்) ஒருவர் தம்பொருளை யெடுத்து யாச
கர்களுக்குக் கொடுக்கும்போது அப்பொரு
கைக் கொடுக்க வொட்டாமல் தரிப்பது உன்
க்கு முறைமையாகுமா? அற்புத்தியை
புடைய சக்தினை! கொடுத்தல் விலக்கும்
கொடியோனே! இப்படிச் செய்வது உனக்கு
நன்மையன்று. இதனால் நியேயன்றி உன் சுற்
ரத்தாரும் உண்ணச் சோறும் உடுக்கத்
துணிபு மின்றி வருமையால் வருத்த வேண்டி.
வரும்நிச்சயம். 'கிரெளயம்'-கிடுவது நிச்சயம்
என்னும் பொருளில் வந்தது.

எஸ். முத்தி ஐயர், பி- ஏ.

MAHISUTA—A NOVEL.

மஹிஸுதா.

(ஓர் ஹிந்துமது எழுதியது.)

4-ம் பரிச்சேதம்.

“ஸர்வமங்களைத்தத் தரும் ஸர்வேசுவரி
யைத் தியானித்தால் சகல கஷ்டங்கடும் நீங்
கும். தேவியை நிரித்தால் இஷ்டவிரித்திகளு
ண்டாகும். மனம் ஸந்தோஷ நிலைமையிலிரு
க்கும். சகவியை ஸதா ஸ்மரிப்போமாக. நீ
யோசனையைகிடு. பிரதிதினமும் பார்வதிதேவி
யைப் பணிந்து பூஜை செய். அற்பமதிபுள்ள
வர்கள் செய்யும் ஆலோசனை ஒரு போதும்
சுடேருது. மஹிஸுதா! உனக்கு ஒரு குறைவு
மில்லை. பெற்ற தாயிருக்கும்போது கமக்கே
ன்ன கவலை எழுந்திரு போவோம். உன் தங்
தைதின் எண்ணம் உட பேதித்தவிட்டது.
நிசுக்காருகியான ரகுபதிசுந்தரும் நான் என
தில் கிடக்கட்டேன். அவனை உனக்கு உழிய
னுக்குவதுடன் உன் புருஷனுக்கும் பேசும்பா

ளாகச் செய்கிறேன். அந்த குடுக்கைமுன்சிக்
கோநீ மனைவியாக வேண்டும்!” என்று மஞ்
சரி கூறினான். மஹிஸுதை தேவியை ஸ்தோத்
திரம் செய்வதில் பிரியங் கொண்டவள். மஞ்சரி
யின் வாக்கப்படியே தினந்தோறும் கதிரில் நீ
ராடி நிலகண்டேசுவராலயம் சென்று நானா
விறபரிமன் புஷ்பங்கனால் பகவத்யை அர்ச்
சித்து உத்தம தெங்களைப் பாடி வந்தாள். மஞ்
சரிசுதையானதால் மஹிஸுதை யின் மனம்
வருந்தாலண்ணம் வேடிக்கை, விநோதங்களால்
திருப்தி செய்வாள். அம்பிகை தன் ஸ்தோத
ரனை மஹிஸுதை யின் அரண்மனைக்கு அடித்
கடி செல்லும்படி கூறினதால் ரகுபதிசுந்த்
ரதாவதொருகாரியத்தைச்சாக்கிட்டுவருவான்.
மஞ்சரி அவனை வெகு மரியாதையோடு அழை
த்த மஹிஸுதை யினதிரில் ரகுபதிசுந்த
கிடுவான். ராஜகுமாரி அவனைப் பார்த்தவு
டன் “மஞ்சரி! இவர் எந்த லோகவாஸி? என்ன
லெளந்த்யம்?” என்பாள். ரகுபதிசுந்த், தன்
னைக்கண்டு மஹிசுதை ஆசைப்பட்டான். இனி
பயமில்லையென்று ஆர்ந்தமடைவான். அவனை
மஞ்சரி அத்தடன் கிடுவாளா?

“வேறுதருமாரா! என்னசெய்யலாம்! என்
எதுமானி உன்னைப் பரிசுஷ செய்வேண்டு
மென்கிறான். உனக்கோ வித்தை தெரியாது.
அதுபோனால் போகட்டுமென்று நான் சொல்
கியும் அவன் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. நவீன
முதல் நீ என்னிடம் கல்கி கற்றுக்கொள்ளு
கிறாயா? உன்னைப்போன்ற புத்திசாலிக்கு அது
ஒரு கஷ்டமில்லை. என்னைமட்டும் மஹிஸுதை
டாதே. உனக்கே மஹிஸுதையை நான்
விவாகம். செய்துவைக்கிறேன். ஸம்மதர்தா
னு!” என்பான்.

ரகுபதிசுந்த், “மஞ்சரி! நீ என்ன சொன்
னதும் கேட்கிறேன். திசையும் தருகிறேன்.
உன்னையே தெய்வமாய் வேண்டுமானாலும் வண
ங்குகிறேன். என்னிடமும் மஹிஸுதை
முணர்தால் போதும்! தாத்யம் பிரிர் கொண்டு
போகாவண்ணம் காப்பாற்றினால் போதும்!”

என்பான். மஞ்சரி அவளை "பயப்படாதே!" என்று சொல்லுவான்.

அன்றுமுதல் ரகுபதிக்கு அ, ஆ, இ, எ, கற்றுக் கொடுத்தான். அவன் மண்டையில் ஒன்றும் ஏறவில்லை. மஞ்சரி கணக்குச் சொல்லிக்கொடுப்பான். அவன் அதை மந்திரம்போல் முணுமுணுப்பான். இன்றைய தினம் நீ பாடம் கன்றாய்க் கற்றுக்கொண்டாய். ராகுருமாரியிடம் பரீட்சை கொடுக்க வேண்டும் வருகிறாயா? இல்லாவிட்டால் அவன் உன்னைக் கண்ணெடுத்தும் பார்க்க மாட்டான். தெரியுமா! என்பான்.

இந்த சாக்கிலாவது மஹீஸுதைபின் தரிசனத்தையும் குழலையும் கேட்கவாமென்று சந்தோஷத்தோடு படித்ததை மறவரில் ஒப்பு விப்பதாய் மஞ்சரியிடம் கூறுவான். மஹீஸுதையை பரீட்சிக்கும்படி மஞ்சரி சொல்லுவான். அவன் "ரகுபதி! அதுபத்தேழும் மூன்றாம் சேர்த்தால் எத்தனை?" பென்றதும் ரகுபதி முப்பது என்பான். பத்தொன்பதக் கூட்டி மென்ன என்னால், தொண்ணூற்றைந்து என்று மறுமொழிவரும். ஆ' எழுத்துக்கப்பால் என்ன அகஷேமென்று கேட்டால் 'மேடா' வருமென்பான். நீ ராகுருமாரனுயிற்றே உனக்கு இந்தியாவின் பூர்வசரித்திரங்கள் தெரிந்திருக்கும். பிரவேனணக்கும் தாசாதிக்கும் எவ்விதமான பார்த்தவியுமுண்டு, அதை கிவரமாய்த் தெரியி! என்பான். ரகுபதி தன்னைச் சொரிந்துகொண்டு மூக்கின் துவாரத்தில் விடையிட்டு ஆத்தை போல் வாய்திறவரமல் கிறிப்பான். மஞ்சரி "அம்மணி, தேவாகஸ்யத்தை அவர் ஸங்கேதத்தால் வெளியிடுகிறார். வாய்திறக்க மாட்டார்" என்பான். மஹீஸுதை தலைதிலுள்ள பேனுக்கும் மூக்கிலுள்ள புழுவுக்கும் என்ன ஸம்பந்தமோ அதுதான் கேட்டகேள்கிக்கு பதில்போலும்! போனால் போகிறது மஞ்சரி, கல்பாணப்பீளையின் தலையிரென்ன தியித்துகிடக்கிறகே?

மஞ்சரி:—மஹீஸுதை! இக்காலத்தில் அது ஒருவித அழகென்று சொல்லுவார்கள்.

மஹீ:—ஒன்றியில் சனீசுவன் தொட்டி லாகெடுருளே?

மஞ்சரி:—ராகுருமாரர்களில் இவர் ஸௌந்தர்ய வானென்று கிருபிக்க.

மஹீ:—கர்துகனிரண்டும் ஆகாசம் பூமிகளே பெட்டுகின்றனவே!

மஞ்சரி:—செங்கோல் செலுத்தவேண்டியதற்காச.

மஹீ:—தன்மன் எங்கே?

மஞ்சரி:—அந்தர்த்தியானத்தில் அழுந்திக் கிடக்கின்றன.

மஹீ:—நாஸரிகம் நாகரீகமாய் யிருக்கிறது!

மஞ்சரி:—முருங்கக் காயைப்போல் முற்றி கணுக்கணுவாய் யிருக்கிறது!

மஹீ:—மீசையில் புழுக்கள் ஸஞ்சரித்து வாணஸ்தானமாக்கிக் கொண்டன.

மஞ்சரி:—அதனலென்ன குற்றம்! அது ஒரு வித பைசாசு ஸௌந்தர்ய மெனலாம்.

மஹீ:—ஒஷ்டாநாதங்களுக்கு + என்னோரும் சண்டைபோலும், கூடாமலிருக்கின்றன.

மஞ்சரி:—அவைகளின் மகிமையைச் சொல் லப்புகுந்தால் கஷ்டமாகும்.

மஹீ:—ஐகி! இந்த பற்கள் எத்தனைவித வர்ணங்களோடு ஒன்றோடொன்று பொருந்தாமல் கோபங்கொண்டன. இவைகளை சற்று வர்ணியேன்.

மஞ்சரி:—வேம், பச்சை, கருப்பு, செகப்பு கிறங்களோடு கிரிமி கூடங்களும் சோபிக்கின்றன. குன்றுள்ள கற்களைப்போல் ஒன்றோடொன்று சேராமல் பிரிந்திருக்கின்றன.

மஹீ:—தங்கரய் என்ன ஆச்சர்யம், மேர வர்க்கட்டையைத் தேடிப்பார்த்தேன். எங்கே காணவில்லைபோ!

† ஒஷ்டாநாதமேனஸி; அதாம்-மேமுலி.

மஞ்சு:—தூக்கம் வந்ததால் மேலே ஏறிவிட்டது. அதில்லாவிட்டால் அழகுபோய் விடுமோ.

மறையி:—குடையிலுள்ள கோலப் போல் கழுத்து வெகு அழகாயிருக்கிறது!

மஞ்சு:—சசுவரணுடைய வாமென்று சொல்வதென்றும் அழகெல்லாம் ஒன்றோடொன்று சேர்க்கிருக்க எத்தனை புண்ணியம் செய்ய வேண்டும்!

நல்லது அவரைப் பரிசுதித்தது போதும்! மிகவும் புத்திசாலியாயிருக்கிறார். புத்தகாலத்தில் ஐதரியமாய்ச் சண்டையிடுவாரா? குதிமை ஏது வதெப்படி பென்று கேட்டறிந்தாயா? தந்த ரபுத்தி, ஸாகஸ, தைர்பயங்கன் தெரியுமா? தெரியாவிட்டால் நீ கற்றுக்கொடு. குதினாயின் வால்புறத்தில் இவர் முகமிருக்கும்படியும், ராஜாக்களை போர்முகத்தில் கண்டால் புதரி லென்றிந்து கொள்ளும்படியும் தீர்க்காலோசனை செய்து கிணற்றிலிருந்து தவம் செய்யவும் கற்றுக்கொடு. சிறுபிள்ளை! சொல்லிக் கொடுத்தால் எல்லாம் ஸரியாய்விடும். பந்தகமில்லை தலை மேலாய் நின்று நமஸ்காரம் செய்யும் வண்ணம் கட்டினாயிடு. இன்றையதினம்போகச்சொல்லு.

ரகுபதி சென்றமாதம் வருகிறுபா வென்றான். ரகுபதி பற்களை தாராளமாய்க் காட்டி நான் இங்கேயே இருக்கிறேனே, எதைக் கற்றுக் கொடுத்தாலும் தெரிந்துகொள்ளுகிறேன் ஏதாவது வேலை இருந்தால் சொல்லுங்கள் செய்கிறேன் என்றான். நல்லது உன் உபாத்தியாய விக்ரபு பத்து முறை எழுத்துட்கார்த்து தண்ட விடென்றான். ரகுபதி முன்பின் பாராமல் முழுகியோதி மஞ்சரியின் காலில் விழுந்த துடன் மலர்ஸுதைவையும் தண்டனிட்டான். மலர்ஸுதை சிரித்து “மஞ்சரி! இந்த நாளை எதற்கொப்பிடலாம்? வாசாத்துக்கு கறுகறுப்புண்டு. இதற்கு ஒன்றுமில்லையே பாவம்! எனக்கு பொழுது போக்குக்காக நீ தயார்செய்து வைத்த ஜீவுப்பிசாணியை புத்தியமாய்க் காப்

பாற்று. அநேக அற்புத வித்தைகளைக் கற்றுக்கொடு. பாதகமில்லை! மையத்தில் அநேக காரியங்களுக்கு உதவும். கொஞ்சம் பழகினால் கெட்டிக்காரனாவதில் ஆசைப்படுகிறேன் பென்றான். ரகுபதிக்குண்டான ஆர்த்தத்துக் கள வில்லை. மலர்ஸுதையின் எதிரில் நிற்க நாம் பாக்கியம் செய்தோமே என்று மகிழ்ந்தான். மஞ்சரி, நீ பரிசுதிக்கொடுத்தது போதும் வச போகலாம்” என, ரகுபதி “ஊ, ஊ, ஊ, நான் இப்போதே வரவேண்டுமோ! இங்கே இருக்கப்படுகிறோ?” என்றான். “என்ன சொன்னாய்? இனிமேல் படிப்பு சொல்வித்தரமாட்டேன். ஒடிப்போ” வென்றான். “இல்லை, இல்லை மஞ்சரி இதோ வருகிறேன்” என நான் போகட்டுமா,” என்றான். மலர்ஸுதை சிரித்து நானியதின்மீது காலைபிடி உணது அங்கவண்ணி செப்போம்! பவப்படாமற் செல்வென்றதுபடுகின்.

4-ம் பரிச்சேகம்.

மனோஞ்சிதமான வாதப்பகோஷம், மனோல் லாஸமான கிருதிகளை முகமலர்ச்சியோடு சில மனிதர்கள். பிராண்டு வாதயத்தில் வரசிக்கிருக்கன். ஒரேவிதர்கள். உடுப்புகளை வணிக் திருக்கின்றனர். என்ன ஆர்த்தமயம். பிராதக் கால குரியன் தன் கிரணங்களை விசுமுன் அநேக ஸையங்கன் ஒரு மைதானத்தில் வந்திறங்கின. குதிசைவிராகளும், காலாட்படைபும், அநேக வண்டிகளும் கூடியாட்களும், வேட்டைக்குரிய ஸாமான்களும் ஒன்றன் பின் னொன்றாக வந்துகொண்டிருந்தன. மைதானத்தில் சில நிமிஷத்துக்குள் அநேக கூட்டங்கள் சேரப்பட்டன. மனிதர்கள் தங்கவும், குதிசைகள் கட்டவும், பாசாணிகளுக்குக்காகவும் அநேக விடுதிகளை வயமத்தனர். தடால், பம், ஹை, பிப்பி என்ற ராதத்துடன் அனேக வாத்யங்கள் முழங்கின. சிலர் கும்பலாய் ஓரிடத்தில் ஹட்கார்த்து முக்குப்பொடி தேய்த்தும், ராசிகத்தில் துழைப்பதும், பிறருக்குக் கொடுப

புதுமயிருந்தார்கள். இன்னும் சிலர் கட்டை முட்டைகளைப் பெற்றுக்கொண்டும், பிறர் வயத்திருந்ததைத் திருடியும் வாயால் ஸத்யவசனங்களைக் கூறியும்; காரியத்தில் கவனமாயிருந்தனர். குதிவகனின் எதுமாளர்கள் அவைகளின் தேகவலியைப் போக்க வேண்டி தேய்த்துக் கொண்டே அவைகளின் குள்ளவபாவத்தை வாளித்தும் தூசித்தும் வந்தார்கள். உடுப்பைக் களைத்தெறிந்தவர் சிலர். அப்பாடா! என்று படுத்தவர்கள் சிலர். எட்டுகோட்களாய் அன்னாஹார நித்திரைகளில்லாமல் அலைந்ததைப் பற்றி விஸ்தரமாய்ப் பேசினவர்களுேகர். கைபிரிருத்த சிறுண்டியைச் சட்டென்று வாயில்போட்டு மெல்பவர்கள் சிலர். குளத்தைச்சுற்றி ஸைனிகர்கள் விஸ்தரிருந்தனர். முகம், கை, கால்நீர் சுத்திசெய்து பற்குச்சியை வாயில் மென்று தின்றவர்களை வாளிக்க ஸாத்யயில்லாமற் போயிற்று. ஒருமணி நேரத்துக்குள் மைதானத்தில் செத்தை குப்பைகளில்லாமல் மண்ணியமான ராஜபிரியைப் போல் சீர்திருத்தினார்கள். வீர எலம் ஓவ்வொரு ஸைனிகன் முகத்திலும் சூலவிகத்து, அநேகர் பட்டவாயினர். பச்சென்ற புல்லைக் கண்டதும் குதிவகன் ஸவேச்சர் கிஹாரிகளாய் போய்த் தன் அவைகளின் பால்கள் அன்றையதினம் ஸவேச்சையாய்ச் செல்லட்டு மென்று விட்டார்கள்.

ஹைதானத்தின் மத்தியில் புலனேசுவரியைப் போல் ஒரு கட்டம் அமைக்கப் பட்டது. அதன் ஸௌந்தர்யத்தை அளவிட்டுச் சொல்ல முடியாத. கிவித்தனிகை வேலைகள் உட்புறத்தில் செய்திருந்தன; மத்தியில் நவந்தகசிதமான வரிமஹாஸனமும் அதன் இருபுறத்திலும் கௌரவாஹமான அநேக நாற்காலிகளும், நெகில் மிருதுவான பட்டு வஸ்திரமும் போடப் பட்டிருந்தன. புலனேசுவரிக் குள் அநேக மஹல்களுண்டு? சயனபதறல், ஹம்ஸ நூலிக் கலப்பதும், நாராதித அழகிய படங்களோடு சோபித்தது. ஏகாந்த இருகத்தில்

அநேக புஸ்தகங்களும், ஆச்சர்ய ஸாமான்களு மிருந்தன, உத்தஸ்கத்துடன் கிளியாட ஒரு மஹலுண்டு இவைகளைப் பார்த்தால் யாதோ ஒரு மகாராஜாவின் ஆதமனத்துக்காகச் செய்தவைகளென்று நன்றியறிபவரம். ஸைனிகர்களின் ஜயத்துவனியால் மகாராஜாவருகிறவென்று தெரிந்தது. பதினாறு குதிவகன் கட்டிய திவ்யரத்தில் தேஜோமயனுன ஒரு புலாபுருஷன் மத்தஸாஸ முகத்துடன் அருகிலுள்ள தன் ஆபந்திரே ஸம்பாழித்துக் கொண்டிருந்தான். ஸஸ்யங்களைக் காட்டிக் காட்டி நேசுரேபு பேசினான். ஸவேசத்திலும் ஸந்தோஷத்தோடு மகாராஜாவுக்குப் பதினாறுபத்துடன் வீரர்களுக்கெல்லாம் தலையையட்டி தன் வந்தனத்தைச் செலுத்தினான். புலனேசுவரிக் கருகில் வந்ததும், தாஸபரிசர்க்காக ஸோடிவந்து அசனனுக்கு திருஷ்டசுற்றி ஆபத்தியெடுத்து ஜயவிகுதிப்பலி என்று கூறி உள்ளே அழைத்துச் சென்றார்கள். மகாராஜன் விசாரத்திபவனத்தைத்தேடி நடந்தான். அவன் கைகள் தாபார் ஹாலில் உட்கார்ந்து ஸைனிகர்களின் யோகசேஷமஸ்பங்களை விசாரித்தும், வேண்டிய பொருள்களை ஆட்கள் மூலமாய்க் கொடுக்கும்படியும் கட்டளைபிட்டான். ராஜபோஜனம் தயாராயிருக்கிறதென்று சிலர் தெரிவித்தார்கள். ஸவேசனை மகாராஜாவின்ருப்பிடம் தேடிச் சென்று போஜனம் செய்ய அழைத்தான். மகாராஜர் ஸநானம் செய்ய வேண்டாமா வென, நேசன் அநேக பங்காலைகள் வெள்ளீர் போட்டிருக்கிறார்கள் வாருங்கென்றான். மகாராஜா “பிரதீபா, அருகே ஆறு ஓடுகிறது. நீயும் நானும் வேடிக்கையாய்ச் சென்று நீராடி நீந்தலா” மென்றான். பிரதீபன் வெயிலாயிறு சரிந்ததுக்கு கஷ்டமாகும் வேண்டாமென்றும் அசன் மகாராஜதால் இருவரும் ஆற்றைத் தேடி வழிநடந்தனர். நிதிக் கைகளும் மைதானத்துக்கும் ஸம்பமாமிருந்தாலும் ஸைனிகர்கள் அருகிலிருப்பதால் இவர்கள் சில நூயம் சென்று நீராடி ஓயண்ணினார்கள். ஒருமைல்.

தூரத்தில் அழகிய படித்துறையும், உத்தமமான மண்டபங்களு மிருந்தன. மஹீந்திர, இந்த இடம் உணக்கேற்றது. ஸ்ரானம் செய்யலாம் வாவென்று பிரதிபலழைத்தான். அரசன், ஸ்ரான கட்டத்தக்க கண்டதும் ஸ்ரதோஷத் தடன் நதியிறங்கினான். ஆப்தமித்தீரர்களின் ஆரத்தம் அதிசயிக்கத் தக்கது. வெகு நேரம் வரை ஜலத்தில் நீந்திபு, குதித்த தண்ணீரை ஒருவர்மேலொருவர் வாரியிறைத்தும் விளை யாடினார்கள். பிரதிபன், மகாராஜா கோமரி ற்று, உபவாஸமாபிருக்கிறீர்கள், விளை யாடினது போது மென்றான். மஹீந்திரன், “நேசா, இந்த தீவைய லிட்டிப் பிரிய எனக்கு மனம் வர வில்லை. இதில் நீராட நான் என்ன பாக்யம் செய்திருந்தேன்! இதின் பெயர் ஹேமாவதி என்கிறார்கள். அதோ தேவாலயம் தெரிகிறது: அங்கு சென்று பகவானு ஸ்தோத்திரம் செய்து நயமிடம் செல்லலாம்” என்றான். பிரதிபன் அவ்விதமே யாகட்டி மென்று கரை ஏறினான். ராஜகுமாரனும் நதியிலிருந்து மேலே வந்தான். இருவரும் பட்டு வஸ்திரங்களை புதித்திக் கொண்டு நீலகண்டேசுவரரின் ஆலயத்தை நோக்கி நடந்தனர். போகும் வழியில் சேகரபுரி மூன்று லீடு, மாடம், பங்கனாக்கடாப் பார்த்து ஆந் தங்கொண்டார்கள். நித்யாதிரிவலிஸ் என்று எழுதியிருக்கும் இந்த விமானக்கட்டத்தைக் கண்டதிரித்த அதினுள்ள செடி, கொடி, மரங்களின் வளர்ச்சியைக் கண்டு மனமகிழ்ந்தனர். சேகரபுரவாஸிகள் இவர்களைக் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டார்கள். கோயில் விசாலமா யிருந்தது. ஒன்பதுசுற்றிக் கோட்டை பொ ன்று கோவிலின் பின்புறத்திலிருந்தது. நித்யா திரி விலாசம் வெளிப் பார்வைக்கு சிக்கிரம் உள்ளே செல்லும்படி நோற்றும், அதன் மதில் சுவர் கோவிலுக்கும், கட்டடத்துக்கும் சுற்றிக் சுற்றி ளுட்கப் பட்டிருந்தது. அதன் ஷஸ்ய த்தை அன்பர்களறிவது கஷ்டம். பரதேச வாஸிகளான மஹீந்திரனும், பிரதிபனும், கோ விலில் தழைத்து ஸ்வாமிதரிசனம் செய்து பிர தக்ஷணம்கருகையில் மேற்படி கோட்டைக்குச்

செல்லும் வழி தெரிந்ததால் அதில் துணுந் தார்கள். அன்பர்கள் அவ்வழி செல்லக்கூடாது. அந்த வழியும் சில நேரத்தில் மட்டும் திறந்திரு க்கும். அன்று வெள்ளிக்கிழமையானதால் கோட்டையில் வலிக்கும் ராஜாமணிகள் அம் பிசையை தரிசிப்பதற்காக வழியை மூடாமலி ருந்தனர். ராஜகுமாரர்களிருவரும் அங்கோட் டையில் துழைத்துடன் ஒரு முறை சுவரைச் சுற்றி வந்தனர், அந்த வழி ஆடம்பத்தில் சிறி யதாயிருந்தது. முதல் வந்த இடத்துக்கே மறு படி வந்தோமென்று அவர்கள் நினைப்பதற் குள் குறுக்கே பிம்மாண்டமான கல் சுவர் தடுத்தது. இடதுபுறத்தில் ஒரு சிறு வழியிரு க்கக் கண்டு அவ்வழி நடந்தார்கள். வெகு தூரம் சுற்றிக் கடைசியில் ஆடம்பத்தில் வந்த வழியிதென்று நினைப்பதற்குள் இன்னொரு சுவர் எதிர்த்தது. இதென்ன அதிசய மென்று அவர்கள் யோசிக்கையில் மறுபடி வலது புறத் தில் சிறிய பாதை யொன்றிருந்ததால், அதில் நடந்தனர். இவ்விதமே ஆரம்பம். முதல் ஓன் பது கோட்டைச் சுவர்களையும் சுற்றி வழி தெரியாமல் தவித்தார்கள். வயிற்றுப்பசி ஹை க்க முடிய வில்லை. மஹீந்திரன் சோர்ந்ததை பிர திபன் பார்த்து மகாராஜா நதி ஸ்ரானம் வேண் டா மென்றேன். என் மனதில் அப்போதே ஒரு பயமுதித்தது: காரணம், தெரியவில்லை. வெளியே செல்ல பாதையைக்காணேன்! யா ஸ்யாவது கேட்போ மென்றால் மனிதர்களு மில்லை. இதோ தெரிகிற ஸ்ரேணத்தய் கட்டடம் நம்மை இக்கதிக்குக் கொண்டு வந்தது. நடந்து நடந்து காலோய்த்துபோய்கிட்டது. தங்களை வெளியில் அழைத்துச் செல்லும் உபாயத்தை நான் கண்டுபிடிக்கும். வரை ரீங்கன் சங்கும் செல்லாமல் இக்கேபிருக்கவேண்டுகிறேன். அ ரண் மிணையப்போல் நோற்றும் இக்கட்டத் தில் யாராவது மனிதர்களிருப்பார்கள். நான் சென்று விசாரித்து வருகிறேன். உத்தமகொடு மென்றான். மஹீந்திரன் சிரித்து ஆண்பிள்ளை களென்று பெயரெடுத்தது பெய்யாய் வீண் பிள்ளைகளானே, முன் பின் தெரியாத

வீட்டில் நீதுழைத்தால் ஏதாவது கெடுதி யிளையும், நானும் வருகிறேன். இருந்தாலும், இறந்தாலும் கூடவே சென்று காரியங்களைச் செய்வது நல்ல என்றான். பிரதிபன் மேண்டமென்றும் கேட்கவில்லை. இருவரும் ஒன்பதாவது வளவின் மத்தியிலுள்ள அரண்மனைக்குச் சென்றனர். அவ்விடத்தில் காவலாளிகளில்லை. யானையும் காணாததால் பிரதிபன் "அரண்மனைக்குள் விருப்பவர்கள் வழிதப்பி வந்தவர்களிடம் புகழ்மனவந்து வழிகாட்டுவார்களாக" வென்று சபதமிட்டான். உள்ளேயிருந்து யாரும் பதில் கொடுக்கவில்லை. மறுபடி அவ்விதமே பிரதிபன் கூச்சலிட சில நேரத்துக்குள் "யாது கே" என்று ஒரு ஸ்திரீ கேட்பதுபோல்குத்துண்டாயிற்று. அம்மணி நாகங்கள் கோயிலிலிருந்து வழிதப்பிவந்தோம்! வெளியே செல்ல மார்க்கம் காட்டக்கோருகிறோம்" என்று பிரதிபன் கூறினான். ஸர்வாவல்கார் ஸ்திரீயான யௌவனஸ்திரீ அவ்விடம் வந்தாள். இரண்டு வாலிபர்களையும் மனதில் குறித்துக் கொண்டு வாய்திற வரமல் உள்ளே சென்றான். மஹிந்திரன் அவன் முகத்தில் தோன்றிய சில குறிக்கைப் பார்த்து "பிரதிபா! இவன் பதில் பேசாமல் போய்விட்டான், என்ன செய்வானோ தெரியவில்லை. உனக்கென்ன தோன்றுகிறது?" என்றான். "பிரபாரசிகளான நம்மை யார் என்ன செய்யக்கூடும்? பொறுமையோடு சந்தி கோயிருந்து பார்ப்போம்! அதற்குள் நடங்கும் ஸங்கதியை கவனிக்கலா" மென்று பிரதிபன் மறுமொழி அளித்தான்.

முன் வந்த அம்மணி அவர்களிடம் வந்து நீங்கள் கனயாமாதிரம் வந்து விட்டீர்கள்? எக்க ளரசுதண்டால் சிஷ்சேதம் செய்வார். உக்கிசைப் பூர்த்தில் நிஷ்களங்கமுள்ளவர்களென்று தோன்றுகிறது. மார்க்காயாலத்தால் வருத்தியிருப்பதால் என் எதுமானியின் கட்டிசைப்படி அதிநிஷ்காரம் செய்வதை ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள், பிறகு வழி காட்டுகிறேன் என்று.

மஹிந்திரன் பிரதிபனைப் பார்த்தான். அவன் "மகாரஜா! ஒருவர் சொல்லைத் தடுக்கவாகாது. நமக்கும் பசியாயிருக்கிறது! அவர்களுக்கும் அதிநிஷ்குக்கு ஆசைப்படுகின்றனர். சசுவரன் உங்களுடைய சந்தவழிருதயத்துக்கு ஒரு கெடுதியும் செய்ய மாட்டார். எல்லாம் மங்களமாகவே முடியும். வாரும் இவ்வம்மணியிடம் அமுதை சாப்பிடலாம்" என்றான். வந்தவன் அவர்களை வெகு உபசாரத்துடன் உள்ளே அவுழத்துச் சென்றான். அரண்மனையின் மத்தியில் ஸ்ரோந்தாயசாலியான ஒரு ஸ்திரீயின் தைல சித்திரபடம் கட்டியிருந்தது. அவளுடைய அவயவ லக்ஷணங்கள் பார்ப்பவர்களின் கண், மனங்களைக் கவர்ந்தன. சாய்ந்த பார்வையோடு நிற்குந் படத்தின் அடியில் சில மைன்கிருத எழுத்துக்களிருந்தன. அவைகளை மஹிந்திரன் படித்தான். மஹிஸூதி என்றறிந்து கொண்டான்.

A CATECHISM OF THE BHAGAVAD-GITA.

FORTH THE USE OF CHILDREN.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணாய நம:

பகவத்கீதை வினாவிடை.

(சிறுவர்களுக்குப் பயோகமாக எழுதப்பட்டது.)

1. சென்ற அத்தாயத்தில் கம்சர்வாசம் ஆகிய ஞானமார்க்கமும், அதற்கு முன்னர் மாதுஷாணமாகிய யோகமார்க்கமும் சிறப்பிக்கப்பட்டன. இவ்விருவகை மார்க்கங்களுள் எது சிறந்தது?

இரண்டுக்கும் ஞான சித்தியாகிய பிரவீசனம் ஒன்றே. ஆயினும் ஞானத்தை இன்னமும் பெறாமல் இனிமேல் பெற சீரும்பும் ஒருவனுக்கு, கம்ம முதற்படி யாதனை, அக்ஷம்மே சிறந்ததாகும். அன்றியும், கம்ம பந்தத்துக்கும், அப்பந்தம் நீங்குதற்கும், கம்மம் செய்தலும் செய்யாமையுமே அன்று.

காரணம். பலாபேகை யில்லாமல் கர்மத்தைச் செய்தாலும் கூட ஒருவன் கர்மசங்கீர்க்குச் சம்யக்மையாவன். அவனுக்குச் கர்மபந்த முண்டாகாது. மேலும், ஞானத்தோடு கூடிய கர்ம சர்யசமாகிய சாங்கியமும், சமத்வ புத்தி யோடு கூடிய கர்மாத்மஜடானமர்கிய யோக மும் ஒன்றுக் கொன்று உயர்வு தாழ்வுள்ளவை பென்று கூறுதல் அகிவேகம். கிவிதிகள் இரண்டுக்கும் வேற்றுமை சொல்ல மாட்டார்கள். இரண்டுக்கும் பிரயோசனம் முடிவில் ஒன்றேயாகும். இன்னமும், சர்யசத்துக்கு யோகமானது இன்றியமையாத கருவியாகையினால், அந்த யோகத்தை விட்டுவிட்டுச் சர்யசத்தையேயுடைய அதன் பயனாகிய ஞானத்தைப் பற்றி அடைவது அசாத்தியம். சர்யச மாவது அகப்பற்றுப் பற்றிற்று ஆகிய இரு வகைப் பற்றையும் அறத்தலன்றோ? காமாதி கிகாரங்களால் சித்தம் மலின மடைந்திருப் பவர்களுக்கு அந்தந்தறுவு எப்படி உண்டாகும்? ஆகையினால் சர்வரூப்பணமாகப் பலாபேகையை விட்டுச் கர்மங்களைச் செய்து சித்த சத்தியடைந்தவர்களுக்கே துறவுண்டாகும்.

2. பலாபேகையிலல்லாமல் ஒருவன் கர்மங்களைச் செய்கின் அதனால் பந்தம் அடைய மாட்டா என்னபதற்கு—என்ன திருஷ்டாந்தம்?

பஞ்சேந்திரியங்களை யும் சிங்கிதத்துப், -பரிசுத்தமான மனத்தோடு பலாபேகையிலல்லாமல், எதுமானதுக்காக வேலைக்காரன் தான் செய்ய வேண்டிய காரியங்களைச் செய்தல் போல, சர்வரூப் பிரதிக்காகக் கர்மங்களைச் செய்கின்றவன், ஐவத்துக்குள் மூழ்கிக் கிடக்கும் தாமஸ்ரையிலானது எப்படி அந்த ஐவத்தால் சிறிதும் ஒட்டப்படுவ தல்லையோ, அப்படியே, தானும் அக்கர்மங்களால் ஒருகிதம் பந்தமும் அடையமாட்டான், அக்கர்மங்களால் சர்வரூப் பிரதிஷயப் பெற்று, அதனுலே சித்த சத்தியப் அடைவான். பின்பு சேமத்தாலே

அவன் ஞானத்தைப் பெற்று மோகஸ்தைதையும் அடைவான்.

3. ஆத்யாவுக்கு அதன் பிரகாசத்தை மறைத்து கிற்பதாகிய மலினம் யாது?

தான்லவத்தேகேந்திரியங்களைத் தானென்றும், தனதல்லாத மனைவி மக்கள் பொருள் முதலியவற்றைத் தனதென்றும் எண்ணச் செய்யும் பொய்யறிவாகிய மோகமும், அதன் கர்மியமாகிய கர்மங்குரோதங்களுமே அந்தப் பிரகாசத்தை மறைப்பனவாகும். புகையால் நெருப்பும் புழுதியால் கண்ணாடியும், கருப்பையால் சிவமும், தத்தம் ஒளிபும் அழகும் தோன்றும் மறைப்புவதுபிரால்க் காமத்தாலே ஞானப் பிரகாசம் மறைப்பட்டுப் போகின்றது. இந்த அஞ்ஞானத்தாலே தானாகிய சேமத்தை அறியாமல் இருக்கிறார்களேந்தேடி, மனிதர்கள் உழல்கின்றார்கள். ஆதம்ஞானம் முதிர்க்கு அதனை முடிவிற்கும், அஞ்ஞானத்தை அழித்த காலத்தில், தானாகிய பரம்பொருளை அறிவார்கள். அவ்வாறு அறிந்து, அதன் சிஷ்டை கூடினவர்களுக்கு இத்தேகம் போனபின் பின்மே பிறப்பில்லை.

4. இவ்விதமான சிஷ்டைமையக் கூடிய ஞானியின் இலக்கணமென்ன?

இந்த ஞானியானவன் தானொரு கர்மமும் செய்வான். பிறரைக் கொண்டும் செய்க்க மாட்டான். எப்போதும், இந்திரியநிகராகும் மனோநிகராகும் உடையவனாகியிருப்பான். அவன் எல்லாரையும் ஒரே தன்மையாகப் பாவிப்பான். பிராமணனிடத்திலும் புலவனிடத்திலும், பசுவனிடத்திலும், நாயினிடத்திலும், எவ்வகைப்பட்ட பிராணிகளிடத்தும், பிரஹ்மம் ஒரே நிலையாக சிந்தமென்னும் உண்மையை நிச்சந்தேகமாக அறிந்திருப்பான். அவனுக்கு இன்பம் வந்த காலத்தில் சந்தோஷமும், துன்பம் வந்தகாலத்தில் துன்பமும் இரண்டு மில்லை.

அவனுக்கு வெளிப் பொருள்களாலே சந்தோஷமாவது வியசனமாவது உண்டாவதில்லை. சதா ஆத்மநிர்வணத்தாலே போரணத்ததைப் பெற்றிருப்பான். இவ்வாறு தானே சத்யமென்றும், தன்னில் வேறொன்றிர்ப்பஞ்சமெல்லாம் அசத்தியம் என்றும் அஸ்திரம் (ஸ்திரமற்றது) என்றும் கண்ட இந்த ஞானி தனக்குத் தானே சுகமும், ஹிநோதமும், ஒளிபும், பெறுதல், தான் வேறு பிரமம் வேறு என்னும் உணர்வு இல்லாத தானே பிரமமாய் அழியா ஆனந்தத்தை அடைவான். இந்த ஞானிக்குத் தேகத்தை விட்டு நீங்கின பின்னன்றி தேகத்தில் இருக்கும் போதே முத்தியும் ஆனந்தமும் உண்டாகும்.

எஸ். முத்துராய், பி. ஏ.

DELHI

THE ANCIENT IMPERIAL CITY.

டெல்லிமாநகரம்.

(250-வது பக்கத்தொடர்ச்சி.)

7. இதற்குச் சற்று தூரத்தில் கலாமஸ்ஜித் என்றவெறொரு கோரியுமிருக்கிறது. இது கருப்புச் சாயமிடப் பெரிய கட்டடம். இதை அப்பகானிய அரசர்கள்கட்டியதாகச் சொல்லுகிறார்கள். இதைத் தவிர காலமீர் கேட்டுக்குச் சமீபத்தில் கர்னல் ஸ்கின்னர் என்ற ஐரோப்பியர் முயற்சியால் ஒரு லக்ஷம் ரூபாய் செலவில் ஒரு கிறிஸ்து கோவில் கட்டப்பட்டிருக்கிறது. இது நூதன நாகரிகமாய்க் கட்டப்பட்டது. அன்றியும் கல்கத்தா கேட்டுக்குச் சமீபத்திலுள்ள பூர்விகமான கட்டடமாகிய மருத்துக்கிடங்குபார்க்கத்தக்கது. ரயில் ஸ்டேஷனுக்குச் சமீபத்திலேயே உள்ள மகாராணி தோட்டமீனது பல வித செடி கொடிகள் வைத்து வளர்க்கப்பட்டு அதிக சேில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

8. இந்தப் பட்டணத்திலுள்ள பல கிறிஸ்தவ கட்டடங்களையும் தோட்டங்களையும் பார்க்க வேண்டுமென்றால் ஒரு மாத காலமாவது இவ்வி

டத்தில் தங்க வேண்டும். பட்டணத்தின் கீழ்பாசமாகிய ப்ரின்சு ரிதி செல்லும் பாதத்தை விட்டு மற்ற மூன்று புறத்திலும் பட்டணத்தின் அழிவுகளைப் பத்து மைல் தூரம் வரையில் காணலாம். வடபுறத்தில் இராஜ்பூர் அழிவுகள், பழைய கலான்மெண்டு தோட்டம், பழைய கோட்கள், குதிவாப்பர்க்கையழி முதலியவைகளும், மேற்கு பாதத்தில் சாதர்பஜார், கிஷ்க்கந்த், கித்திபூர், பழைய கோட்டை, சப்ஜிமான்டி, சாலிக்ராம் தோட்டம், அசோகன் ஸ்தம்பம், 57 மீ வருஷத்திய ஞாபக ஸ்தம்பம், மகாஜா கந்த் முதலியவைகளும், தெற்கில் பஹார்க்கந்த், ஜயகிப்பூர், அக்பர் தோட்டம், மாக்வாஜ் தோட்டம், ஜெய்ப்பூர் ராஜா கஷ்நிர்சாஹ், பிரோஜஷ்கபாத் பழைய அரண்மனை, இந்தா பேட் பழய வீடுகள் முதலிய பல அழிவுகளை நெருக எழுதிக்கொண்டு போகலாம். ஆனால் அவைகளிலுள்ள கிறிஸ்தவ சித்திரங்களை எழுதுவதென்றால் சாத்தியமில்லை.

9. முன்சொன்ன கோட்டைக்குச் சமீபத்தில் ஸ்லவு, ஸ்லேமையிலிருக்கிற நூதனமான கிருஷ்ணன் கோவிலும், அதற்குச் சமீபத்தில் ஜபின்குடைய ஒரு ஆலமும் காணப்படுகிறதே பன்றி இர்த்துக்களுடைய ஆயிரக்கணக்கான கோவில்களின் சிதைவுகளும், மதில்களும் கோபுரங்களும் இருந்தனிடம் தெரியாமல் அழிக்கப்பட்டுப் போயின வென்றாலும் அவைகளின் ரூபங்கள் பலவிடங்களில் தேஜோமயமாப்ப பிரகாசித்துக் கொண்டே இருக்கின்றன. இவைகள் தாணப்படும் கோரமான ஸ்திதியைக் காணும் எவனும் வியப்பையும், பிரமிப்பையும் மடையாமலிரானென்பது தின்னம்.

10. இப்பட்டணத்திற்கு தென்மேற்கில் செல்லுகிற பாதையில் சுமார் பத்துமைல் சென்றால் ருப்பமைனர் என்ற 256 அடி உயரமுள்ள கோபுரத்தைக் காணலாம். இனி சுமார் 36 அடி சுற்றளவுள்ள பலமான கரும் கல் அந்திவாரத்தின் பேரில் ஐந்து அடுக்குள்ளதாயும், உள்பாதத்தில் 375-வீணவுப்படி

கள் வைத்து மேலே ஏறிச்சென்று சுமார் எட்டுமையில் துடித்திலுள்ள யமுனைையும் மற்ற காஷிகளையும் பார்க்கத்தகுந்த விதமாக கட்டப்பட்டகிளக்குக்குட (Light house) போன்ற கட்டடம். கட்டடத்தின் உள்பாகத்தில்கூறும் வெளிச்சமும் வரும்படி அங்கங்கே திறப்புகள் வைக்கப்பட்டிருப்பதுடன் ஒவ்வொரு அடுக்கின் அந்தியத்திலும் வெளிப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றவை வைக்கப்பட்டிருக்கும். சுற்றுக்கம்பிகளைப் பிடித்துக் கொண்டு தாழ்வாரத்தில் உலாவல்து போல கோபுரவட்டத்தைச் சுற்றிவந்ததற்குத் விதமாயும் மேல்கொத்திலுள்ள இடம் 30சதுர அடிகள் விஸ்தீரணமுள்ளதாயும் ஸ்வத் 1903ம் வருஷத்தில் பிருதிவி இராஜர் என்ற அரசரால் கட்டப்பட்ட கோபுரம் உலகத்திலுள்ள கோபுரங்களிலெல்லாம் உயர்ந்ததென்று கூறப்படுகிறது. இதன் பூர்வோத்தரத்தை சிலர் குத்தின என்ற ஞானியும் நிற்புராணதிரியுமான தன் கண்பன் ரூபகார்த்தமாய் அல்டாமுஷ் என்ற மகமதிய அரசன் கட்டியதாகவும், கோரி வம்சத்திற்குப் பிறகு அரசாங்கியைப் பெற்ற குட்பு என்ற வம்சத்து அரசர்கள் கட்டிய தென்று சிலரும், மற்றும் சிலர் வேறு விதமாகவும் கூறுகிறார்கள். இதன் பேரில் அர்பி பாஷா எழுத்துக்களை எழுதியிருக்கிறதென்றாலும் அவ்விடத்தில் பார்க்க வருகிறவர்களை யுபசரித்து அழைத்துக்கொண்டுபோய் பலவற்றையும் காட்டிக் காசு பறிக்கிறவேலைவிலேயே இருக்கிற மகமதியர்கள் இந்த கோபுரத்தன்னை வகுக்கிறதில்லை. இதை இவர்கள் இந்துக்கள் கோயில் என்று கூறுகிறார்கள். இதனாலேயே இது மகமதியரால் கட்டப்பட்டதல்ல என்று நெகிழிறது. சமீப இவ்விடத்தில் ஒரு பண்டா பிராமணன் இருக்கிறான். இவனும் இதைப்பற்றிய சரித்திரத்தை யொருவராக கூறுகிறான்.

11. பிருதிவிராஜா டில்லிப் புட்டணத்தை யாண்டுக் கொண்டிருக்கையில் கனியாகுப் பத்து அரணது ஏக புத்திரியும் அதிக ரூபலா

வண்ணியமும் அதற்குத்தகுந்த தெய்வபத்தியும் குடிக்கொண்ட சஞ்ஜோகத்தை யல்லதுருண வதி என்று அழைக்கப்படுகிற பெண்ணை பல அரசர்கள் தீங்களுக்கு மனஞ்செய்து கொடுக்க கேட்டும் அவள் தனக்குப் பிரத்தியக்ஷமாகும்படி தரிசனங்கொடுத்துவருகிற யமுனாதேவியின் உத்தரவின்றி விவாகம் செய்துக்கொள்ள மறுத்தாள். டில்லிப்பட்டணத்தின் தென் கோடியில் தகுந்த காவலும் கட்டுமைமீது ஒரு உத்தியானவனமும் அதன்மத்தியில் யமுனாநதியை அவ்விடத்திலிருந்தபடியே கண்டு தரிசெஞ்சுப்படியான உயரமுள்ள ஒரு கண்ணிகாமாடமும் கட்டிக்கொடுக்கும்படி தன் தகப்பன் மன்றாடிக் கேட்டதாகவும், அதற்கிணைத்து அவன் தகப்பன் இந்த கோபுரத்தை முதலில் ஒரு அடுக்குக்கட்டி மேலே ஏறிப் பார்க்க யமுனைதெரியாமல்போகவே, மறுபடி இரண்டாம் அடுக்குக் கட்டியதாகவும், யமுனைதோற்றமற்போகவே மூன்றாம் அடுக்கைக் கட்டியதாகவும், இப்படியே மற்ற இரண்டுக்கு களையும் கட்டியதாகவும், குணவதி தினப்படி இரண்டு தடவை இந்த கோபுரத்தின் மேல் ஏறியமுனு பூணைசெய்து வந்ததாகவும் கடைசியில் தனது அன்புக்குரிய கணவனை யடைந்து தேனியின்வரப்பிரசாதப்படி அத்தேனியின் ஸ்வரூபத்தில் கலந்ததாகவும், பிறகு வந்த மகமதிய அரசர்கள் அக்கோபுரத்தின் அழகைக்கண்டு மேல் பூச்சுக்களைச் சாண்டுகிட்டு பல அரசி எழுத்துக்களைப் பதித்ததாகவும், அந்தவிடத்திலேயே தாங்களும் வசிக்கத்தொடங்கவே பல கஷ்டங்களும் கஷ்டங்களும் சேர, மகமதியர்கள் இது இந்துக்களுடைய தேவதைவின் செய்கை யென்கொண்டு அதற்குப் பக்கத்திலிருந்த பல ஆலயங்களையும் அரண்மனைகளையும் இடித்து நாசஞ்செய்து, பல அக்கிரமச்செய்கைகள் செய்யவே பலர் வாயாலும் மூக்காலும் இரத்தத்தைக் கக்கிக்கொண்டு இறக்கவும், எல்ல எண்ணம் தோன்றாமல் இறந்தவர்களை அங்கங்கேயே புதைத்து சமாதிகள் கட்டி தாங்களும் அவ்விடத்திலேயே சமாதியானார்கள். குணவதி

கோபுரம் என்பது குட்பன்மஞர் என்று பெயர் வந்திருக்கிறது. இத்துக்குப் பக்கத்தில் இப்பொழுதும் ஜயமகாதேவி என்ற ஒரு தீவ லிய ஆயமும், ஒரு சிவாலயமுமிருக்கிறது. புகை முதலியவைகள் எதிர்த்தேறிவருகின்றன. நவீர இந்த கோபுரத்திற்கு சரீபத்தில் அல்டாமுட் சமாதி, குட்புமன் சமாதி, அ நேக கட்டிடங்களின் வாயில், தூண், கமான் வளைவு, ஷாஹாலம் சமாதி, 60 அடி உயரமுள்ள ஜயஸ்தம்பம், முதலிய பல சிறைவுகள் காணப்படுகின்றன. இவ்விடத்தில் ஒரு வைத்திய சரீபமும் ஒரு போரிலி ஸ்டேஷனும் வைக்கப்பட்டிருப்பதுடன் ஹோப்பேயர் தங்குவதற்குத் தகுந்த ஒரு பங்கலாவுமிருக்கிறது. இவ்விடத்தில் குடிப்புதற்குக்கூட சத்த ஜலம் கிடைப்பது கஷ்டமென்றால் மற்ற சங்கதிகளைப் பற்றிக் கூறுவானேன். இதைப்பார்த்துக்கொண்டு உடனே திரும்புவதேசலமென்றுதோன்றும். இந்த கோபுரத்தின் பேரில் ஏறிப்பார் கிறவர்கள் பூர்வ இந்தியப்பிரஸ்தம் என்ற பட்டணத்தின் விஸ்திரைந்தை ஒருவாய் மிதிக் திறமையுள்ளவர்களாவதுடன் அவ்விஸ்திரைந்தை யிழிந்து கிடக்கிற சிறைவுகள்க்கண்டு கண்களில் தண்ணீர் விடாமறுபிசார். இவற்றுக்குப் பக்கத்திலுள்ள பல தீவசிவமான கட்டிடங்களிலெல்லாம் சமாதி வைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

12. டில்லிப்பட்டணத்திற்கு தெற்கே கொஞ்ச தூரத்தில் கோமலா என்பதாக ஒரு புராதன கோட்டைபெருக்கிறது. இது பிரோஜ்ஷா ல்கர்வர்த்தியால் கட்டிக்கப்பட்டதென்று கூறினார்கள்; இது நானதுவண்பில் பல்லாணு கட்டிடமாகவே விரும்பத்தன்மியில் மத்தியில் பல சிறிபதும் சிலபெரியதுமேனக் கட்டிடக் களைபுடையதாகும் லாந்து என்று அழைக்கப்படுகிற பிரோஜ்ஷாவின் ஜயஸ்தம்பம் காட்டப்பட்டதாகும்பெருக்கிறது. இதன் உயரம் சுமார் 40 அடிபெருக்கலாம். இவ்ந்த அசோகமஹர்ஜன் கட்டியதாக சிலர் கூறுகின்றார்கள். இவற்றுக்கு சுமார் இரண்டுமைல் தூரத்தில் உமாயூன் சமாதி என்ற பெரிய கட்டிடம் காணப்

படுகிறது. இது சுமார் 240 அடி சுற்றவளர்ந்தாய் செத்திற்குக்காரால் கட்டப்பட்ட மேடைப்பேரில் வெகுஅழகாயும், அலங்காரமாயும் கட்டப்பட்ட கோத்தியான கட்டிடம். இதன் சுற்றாய் புறங்களிலுள்ள அறைகளில் பலருடைய சமாதிகள் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. மத்தியில் வெளிக்கற்களால் பாவப்பட்டு, வெள்ளைக் கற்களாலேயே சமாதிகேடைசெய்யப்பட்டு வெகு அந்தமாக விளங்கும் அறை உமாயூன் சமாதி செய்யப்பட்ட விடம். இக்கட்டத்தின் மேல்பாகத்தில் அமகோன உருவமாய் கற்களால் செய்யப்பட்ட பன்னிண்டு சிறுங்களுக்கு நடுவில் கோமான்மான் வளவுகோபுரம் மத்தியில் வெகு இலகூனமாகக் கட்டப்பட்டிருக்கிறது. இவற்று எட்டு இலகூனம் ரூபாய் செலவிடப்பட்டதாகத் தெரியவருகிறது. இவற்று சுற்றாய் தூரத்தில் ஷாசான் உமன் என்னும் ஒரு மகமதிய குளியின் சமாதி ஸ்படிகக் கற்களாலேயே கட்டப்பட்டிருக்கிறது. இப்படியே சமாதிகளாகப்பட்ட கட்டிடங்களுக்கும் அங்கங்கே செய்யப்பட்டிருக்கிற சிங்காதத் தோட்டங்களுக்கும் கணக்குகளேயிலை.

13. பட்டணத்திற்கு தென்பேரே சுற்ற தூரத்தில் ஜயசிங், மகாராஜாவால் கட்டப்பட்ட கட்டிடத்தின்மேடையும் பல யந்திர கட்டிடங்களும் காணப்படுகின்றன. இவைகள் பாழடைந்துக்கொண்டிருக்கின்றன. இந்த மாதிரி காகிசெந்திரத்தின் ஒரு எந்திர கட்டிடமிருக்கிறது. இந்த யந்திரமூலமாய் வானத்தின் காணப்படுகிற சிறுக்களின் போக்குதலையும் அவைகளின் பலன்செய்யும் கண்டு வேகிசெய்யத்தக்க நவ்வல்லவர்கள் இக்காலத்தில் ஒரு வருமில்லாததினாலேயே இந்த கட்டிடங்கள் கெயிடைகின்றன என்பதற்கு தடையிலில்.

14. இங்கிலிஷ் கவர்ன்மென்ட் ஸ்தாபிக்கப் படுவதற்குமுன் பாதக்கண்டத்திற்கே தலைமைப்பட்டனமாய் வெகு சிறப்பும் திரும்பெருத்திறமையுடைய இந்தியப்பிரஸ்தம் என்ற இந்த டில்லியானது பல தடவைகளில் இடிக்கப்பட்ட

மும், தீக்கொளுத்தப்படும், கொள்ளை யடிக்
கப்படும், சிறைகளில் அடைக்கப்படும்
வந்திருந்தபோதிலும், பூர்வதந்தியின் இது
நிலைமையை, இப்பொழுது திருக்கப்பட்ட அறிவு
களையும் சிதைவுகளையும் கொண்டு யோசித்து
சிதானிக்கப்படுகின்றன, மனதிற்கு சஞ்
சலமுண்டாய் கண்களில் நீர் பெருகுமென்ற
அதன் பூர்வதந்திய நிலைமையில் அன்றல்
ஒரு பவனக்கூட அறிவது சாதியமன்
நென்றும் இனி எக்காலத்திலும் அப்பூர்வ
நிலைமையுண்டாகப் போகிறதெனினும்
உறுதியாகக் கூறலாம், இதன் இயற்கையமை
ப்பையும் சிறைத்தொழிலையும் நமது அங்கிலேய
கவர்ன்மெண்டார் அறிந்தே 1876-ம் வருஷத்
தில் கவர்ன்மெண்டால் லார்ட் லிட்டன் மகாரா
ணியவர்களுக்கு சக்கரவர்த்தனியப்பட்டம் கொ
டுக்கப்பட்ட தர்ப்பாறை இவ்விடத்தில் நடத்தி
னார். பிறகு 1903-ம் வருஷத்தில் லார்ட் கர்
ஜன் என்ற கவர்ன்மெண்டாலும் நமது ஏழா
வது எட்வர்ட் சக்கரவர்த்தியவர்களுக்கு
முடிசூட்டுக் கொண்டாட்டத்தையும் இந்த
விடத்திலேயே நடத்தினார். இத்தேசத்தினு
ள்ள பலமகாராஜர்களும், சபாபுகளும், ராஜா
க்களும், கவர்ன்மெண்டும், தாங்கள் சாயபுகளும்,
ஐக்கோர்ட்டு ஜட்ஜிகளும், ஜூஸ்டிஸர்களும்,
மிட்டா தாரர்களும் மற்ற பல ராஜாக்கள் உத்தி
யோகஸ்தர்களும், பிரபுக்களும், தேசாபிமானி
களும் தங்கள் பரிவாரங்களுடன் ஒருவர
காலம் வரையில் இவ்விடத்தில் தங்கி மேற்
சொன்ன தர்ப்பார் மகோற்சவ கொண்டாட்
த்தை சிறப்பிக்கவும் ஒவ்வொரு மகாராஜரும்
கவர்ன்மெண்டும், சக்கரவர்த்தியின் சகோதரர்களு
ட்கோமகன் பிரபுவும், லார்ட் கர்சன் பிரபுவும்,
ஒவ்வொரு ஐராவதத்தின் பேரில் ஏறிக்கொ
ண்டு வெகு ஆடம்பரமாக சென்ற ஊர்கோல
த்தை நடத்தவும் இதுவே தகுந்தவிடமென்று
கண்டு நடத்தி சிறப்பிடப்பச் செய்திருப்பதே
இப்பட்டணத்தின் பெருமைக்குத் தகுந்த
அத்தாட்சியாகுமன்றோ?

15 இப்பொழுது இது ஒரு முனிசிபல் பட்
டணம், சுமார் இரண்டு இலட்சம் ஜனங்கள்
வசிக்கிறார்கள். தற்கால நாகரீகப்படி கட்டப்
பட்ட கட்டடங்களாகிய, கவர்ன்மெண்டு
காலேஜ், பாங்கி, சென்ட்ரேல் ஸ்கூல், முதலிய
வைகள் பார்க்கத்தக்கவைகளே.

16, ஜி. ஐ. பி. யில் ஸ்டேஷனாக ஒரு
பெரிய அரண்மனை போன்ற பிரமாண்டமான
கட்டடம். இதற்கு ஜூன் பிரயாண மேடை
ளிருக்கின்றன, டிக்கட்டுகள் எப்பொழுதும்
கொடுக்கப்படுகின்றன. வண்டிகள் சதா புறப்
பட்டுக்கொண்டும் வந்துகொண்டிருக்கின்
தன. 5-வது வகுப்பு பிரயாணிகள் தங்குமிட
த்தைப் பார்த்தால் ஒரு லாட்காஸ்டோபோஸ்
சுமார் 2500 ஜனங்கள் தங்கும்படி கிஸ்தியன்
முன்னதாயிருக்கிறது. இது டிஸ்க் அம்பலா,
கல்கா இருப்புப்பாதைக்கும், இராத புத்தான
ஸ்டேட் இருப்புப்பாதைக்கும், கிழக்கு
இந்தியா இருப்புப்பாதைக்கும், ஜி. ஐ. பி.
இருப்புப்பாதைக்கும் சந்திப்பு ஸ்டேஷனாக
லால் போக்குவரத்து செய்யும் பிரயாணிகள்
க்கு கணக்கு இவ்வளவென்று சொல்லமுடி
யாத. இவ்விடத்திலும் எக்கா, பங்கி என்ற
குதிரைவண்டிகள் ஏராளமாகிடைக்கின்றன.
எக்கா என்பது பிரயாணத்திற்கு சமயம்
தகாதவண்டிகள், பங்கி பென்பது நமது தென்
னாட்டில் கோர்சென் டிசொல்லும் வண்டிகளை,
இவற்றிற்கு தினத்திற்கு ரூபாய் மூன்று
வாடகை கொடுக்கவேண்டும்.

17. இத்தேசத்தின் பூர்வதந்தியை கன்றிய
றிந்துகொள்ள இஷ்டமுள்ளவர்கள் இந்த
டெல்லிபட்டணத்தை அவசியம் பார்க்கவே
ண்டுமென்று கூறி முடிப்போம்.

SANKARA-PRYAN.

சங்கரப்பிரியன்.

XI. சாஸ்திரிகள்.

முந்திய அதிகாரத்தில் சொன்னபடி அரசு
னது கனிஷ்டபுத்திரன் புத்திரபாக்கியனுக்கும்
சேதுபதி அரசன் குமாரத்தி குசுமப்பிரியைக்
கும், ஒரு சம்பிரமமாய்க் கலியாணம் நடந்
தது. கலியாணமிருந்தில் சாப்பிட்டு விட்டு
எதிர்த் திண்ணையில் உட்கார்த்திருக்கும் பிரா
மணர்களுள் பின்வரும் சம்பாஷணை நடந்தது.

ராமா சாஸ்திரிகள்:—ஓய் கணபாடிகளே
உமக்கென்னகிடைத்தது?

கணபாடிகள்:—நாந்திரிக்குருபாய், பூரிமில்
குருபாய், சில்லவையில் ஒண்ணை ரூபாய்,
மொத்தம் மூன்றரை ரூபாய், உமக்கெவ்வளவு?

ராமாசாஸ்திரிகள்:—என்ன உரம்மகிடைக்கு
ரூபாய் காஸ்தி. அதுவும் தேற்றயதினமே
புரோகிதம் பஞ்சசாஸ்திரிகளிடம் கேட்டுக்
கொண்டேன். காலமே எல்லாருக்கும் முதல்
வந்து அவர்கிட்ட உட்கார்த்தேன். மஹாராஜன்
ஏதோ ஒத்தாசை பண்ணினார் கேட்டுக்கொண்
டதற்கு.

குப்புசாஸ்திரிகள்:—ஓய் சாஸ்திரிகளே, என்ன
புள்கிறீர். போய்ப்பும் வட்டும் கொஞ்சம்
அதிகமாகப் போய்கிட்டதோ? ஜீரணமாக
வில்லையாக்கும்! ஒரு அவுஷ்ஷ கடைக்குப்
போய் சாப்பிடுமே! எல்லாம் பஸ்மிசாமாய்ப்
போய்க்கிடுகிறது.

நாணுசாஸ்திரிகள்:—ஓய் சேஷு சாஸ்திரி
களே ஏன் சொட்டச் சொட்டவருகிறீர்?
குளத்தில் விழுந்து விட்டரா என்ன?

சேஷுசாஸ்திரிகள்:—நான் சொட்டச் சொ
ட்ட வருவதற்கு நீதான் காரணம். நீர் முதல்
பந்திரிவசாப்பிட்டது எனக்குத் தெரியும். மறு
படி இரண்டாம் பந்திற்கும் பேராய் உட்கார்ந்
தது தெரியாது. ஆகையால் நான்கீக்கிரம் சாப்
பிட்டுவிட்டு கை அலம்ப குளத்துக்குப்போ
னேன். அவிடம் மிதந்து கொண்டிருந்த ஒரு

மைக்கன் உக்குட்டியை நீர் நான் முதல்பந்தி
யில் சாப்பிட்டமே, கையலம்ப வந்து விழுந்து
விட்டமரக்கும், என்று கிளைத்து துக்கப்போ
னேன். அது முட்டிப் புறப்புகிட்டுது. என்ன
செய்யட்டும்!

நாணுசாஸ்திரிகள்:—சரி! போது வீணாய்ப்
போகிறது! அந்த உத்திரக்கோடியில் சீட்டுக்
கட்டி ருக்கிறது, எடுத்துப்போடும். தேழியில்
மேல் வேஷ்டி இருக்கு, அதைப்பிரித்துப் போ
டும். புதுக்கட்டு அழுக்காய்ப்போம். நாலு
பேரில் ஐயம் வைத்து நாலாட்டம் ஆடலாம்.

எம், என், களேசய்யர்.

SITA—A TALE OF HINDU DOMESTIC LIFE.

சீதா அல்லது இல்லறவாழ்க்கை.

23-வது அதிகாரம்.

இராமச்சந்திரய்யர் பட்டணத்தில் படித்துத்
கொண்டிருப்பதாக நாம் முன்னமேயே சொல்லி
இருக்கிறோம். அவருக்கு பட்டணத்தில் கீர்வீசா
மகாசப படிக்க முடியவில்லை. காமேசுவரய்யர் ஒரு
மாசத்திவரவது அவருக்கு சரியாக பணம் அனுப்பி
னது கிடையாது. இராமச்சந்திரய்யரும் அடிக்கடி
பழிப்பை சிறுத்திவிடலாமா என்று பார்த்தார்.
ஒரு பாதியில் சிறுத்தவும் சரிப்படவில்லை. முத்தா
துதாண்டி கணாசிரியர்களுமே போது ஒரு துடைக்குப் ப
ப்படணமா என்று இராமச்சந்திரய்யர் கிளைத்து படி
ப்பை பெய்வித்ததிலும் முடிக்கிறதென்று நினைத்
தார். அடிக்கடி பூவாசலிலிருந்து வரும் மஹிஷ
யான் மூலமாக காமேசுவரய்யருடைய துரட்டத்தை
களும் அங்குக்குத் தெரிந்தது. இராமச்சந்திரய்யருக்கு
அதிக கவையினால் படிக்கக்கூட முடியவில்லை.
காமேசுவரய்யர்மீது ஒரு வெறுப்பும் ஏற்பட்டது.
நாம் இங்கே கவ்யப்பட்டுகொண்டிருக்க, பிரித்து
போன சீதேந்திரனுடைய பெண்ணுக்கு வேண்டிய
தைபெய்லாம் செய்யவும் கூத்தியாருக்கு நான்
பண்ணிப்போடவும் சம்மை கவையினாலும் விட்டி
ருக்கிறேன் கெடுதலை அடர் கிளைக்க கிளைக்க
காமேசுவரய்யர்மீது வெறுப்பு அதிகரித்தது. இரா

ய்ச்சொல்லியர் எப்போது பரிசைக் கவரப்போகிறதென்று கத்திருந்தார். பரிசைக் கவரவில்லை மட்டும் விட்டுக்கொடுக்க ஒன்றையும் மனதில் வைக்காமல் ஈன்றாய்வுத்தவர், கடைசியில் பரிசையும் வந்தது. இராமச்சந்திரியார் படித்தவருப்பு ஸ்வஸ்ப்பமாக இருந்தபொதிலுய் பரிசைக் கேள்விசன் சஞ்ஞரக இருத்தபடியால் பரிசைக்கு ஈன்றாய் எழுதினார். பரிசைக் குண்டுவென இராமச்சந்திரியார் ஒருகாங்குட தாம திக்கவிலை, உடனே பூசகவலங்குக்குப் பூதப்பட்டார். பூசகவலங்குயில் வந்து சேர்ந்ததும் ஈர். முருகுதம் காமேசுவரியார் சட்டத்தைகளைப்பற்றி இராமச்சந்திரியாரிடம் கேவி செய்தார்கள். காமேசுவரியருக்கு இப்பொழுது முக்கிய சிகேதம் ஆகாபுபூதி வெங்கடாராம சாஸ்திரிகள், ஈராதரால் திரிகொன்றித ஈரண்சாஸ்திரிகள், காவலி சப்பய்யன் முலகுமே, இவர்கள் எப்போதும் காமேசுவரியாரை சுற்றிக்கொண்டே இருந்தார்கள். ஈராயண சாஸ்திரிகளும் வெங்கடாராமசாஸ்திரிகளும் ஐயிலிலிருந்தவர்க்கு இரண்மொசு தான் குயிற்று. ஈராயண சாஸ்திரிகள் கமலாடிக்குப் போக, வெட்கப்பட்டுகொண்டு சம்மதி காமேசுவரியார் விட்டித்திரு குடியாகவய்துவிட்டார். ஈரிலில் ஒருகருகாபுத காமேசுவரியார் ஈராயணசாஸ்திரிகளை விட்டில் வைத்திருப்பது சம்மதிலில்லை. ஈராயண சாஸ்திரிகள் வெங்கடாராமசாஸ்திரிகள் இருவருக்கும் பூணல் அறக்கப்பட்டு மொட்டை உடிக்கப்பட்டிருந்ததால் ஐயிலிலிருந்து வந்ததுடன் தேரக காமேசுவரியார் பேரப் பரிசாரகசெய்து கொண்டு குயிலைவத்துக்கொண்டெத்தார்கள். இருவர்களும் தங்கக் குயிலை மொட்டைபாணத்தைக் கண்டு ஆய்வுசாப்பியதை விட்டு தலைவயத் தடவிக்கொண்டு இப்போதுதான், கமலாடி இருந்திருந்தது! ஐயிலில் எயக்கு. வேண்டிமென்றே அவரை மொட்டை அடிக்கச்சொன்னது கவலது என்று வதோ இவர்கள் வேண்டிகொயின் பேரில் மொட்டை அடிக்கப்பட்டதுபோல் பெருமைப்பிக்கொண்டார்கள். ஈரிலில் எல்லாரும் இவர்கள் இருவரையும் தன்னைக்கே வேண்டிமென்றார்கள். காமேசுவரியார் அந்தருத்திக்கவி கட்டிக்கொண்டு எண்டைக்கு வந்தார். பிறகு எல்லாரும் சமக்கொண்ட பொல்லாய்வு என்து சொல்லி காமேசுவரியார் விட்டுக்குப்போகதை விட்டிவிட்டார்கள். இராமச்சந்திரனுக்கு இதைமெல்லம் கேட்டக் கேட்ட காமேசுவரியாரிடம் கொரு நெறப்பு உண்டாயிற்று. ஈராயண சாஸ்திரிகள் தன் பென்னுரிமைக்கொன்றவரல்லவா! அவரைப்பார்க்க

க்கூட இராமச்சந்திரனுக்கு இப்படியில்லை. காமேசுவரியாய்வுக்கு அவர் தன்னைப்பெண்ணைக் கொன்ற உவன்கிற குராகமிருந்தால் அவரை விட்டில் இருக்கச்சொல்லவா? அதை எப்பேற்ற விட்டில் இருக்கச்சொன்னுதோ அப்போதே காமேசுவரியார் பிரியம் ஒரு பிரியமல்லவென்று இராமச்சந்திரியார் அறித்தொண்டார். இதுபோதாமல் காவலி சப்பய்யருக்கு காமேசுவரியார் தன் நிலத்தை சலிசாய் குத்தகக் கொடுத்ததும் தெரிந்தது. சொன்னத்துக்காக விடுக்கடினதும் கிருஷ்ணசாமி அய்யர், இவ்றுபோதும் அவன்பின்னை சாத்திரமுகத்தத்துக்கு காமேசுவரியார், துறகுபரம் ஒழிவிட்டதையும் சொல்லியாரில்லவாரும் கேலியெய்தார்கள். தக்கத்துக்கு கைககன் செய்ததும் தக்கம் காமேசுவரியாரையுக்கி அவன் கேட்டதெல்லாம் காமேசுவரியார் கொடுத்தவக்தையும் இராமச்சந்திரியருக்குப் பார்த்துப் பொறுக்கமுடியவில்லை. மேலும், காமேசுவரியார் திறவுகோல் தக்கத்தின் இடத்திலேயே கொடுத்த அவன் பணப்பெட்டிமுதல் திறவுகோல் வைத்திருப்பதையும் பணம்செத்துக்கொடுப்பதையும் இராமச்சந்திரியார் வந்தபிறகாவது காமேசுவரியருக்கு இனிமது இராமச்சந்திரன் விட்டுக்காசியத்தெத்தவளிக்கக் கூடியவனுக்கு இருக்கிறதென்று திறவுகோல் அவனிடம் கொடுக்காமல் தக்கத்தினிடம் கொடுப்பது இராமச்சந்திரனுக்கு கொள்வக்குறைவென்றவதெரிய வேண்டாமா! அதுவும் தெரியவில்லை. இராமச்சந்திரனுக்கு இந்த வித்தியாசத்தோ-மெல்லம்- யார்த்த சிக்கமுடியவில்லை. இப்படி இருக்க இராமச்சந்திரன் காரியஸ்தர்களுக்குக் கூப்பிட்டு கடன் என்ன வரும் படி யென்னவென்று கேட்டான். காரியஸ்தர்கள் சொத்தின் பாதக்கு கடன் இருக்கிறதென்று சொல்லி கணக்குகளை யெறித்தக் காண்பித்து இத்தான் சமயமென்ற கண்டு காமேசுவரியார் குத்தத்தை சொல்கத் சமக்களின் வரும்படியும் அதில் பாதக்கு காமேசுவரியார் சப்பய்யனுல் எயற்றப்பட்டு குத்தகக்கு கொடுத்திருப்பதையும், கணக்கு முடிவாகக் காட்டினார்கள். இராமச்சந்திரியருக்கு இதைமெல்லம் பார்த்த காமேசுவரியாரிடமே இருக்கேப்பயன் டான்று, காமேசுவரியார் அவருடைய கடன்காரர்கள் தொகை கொடுக்கும்படிக்காந்து அல்லது இராமச்சந்திரியரும்-சேர்ந்து எழுதிக்கொடுக்கும்படியானது கேட்டார்கள். கடனும் ஒன்றாய்வு ஒரு குயில் கட்டிக்குக் குறைத்து அல்ல, இராமச்சந்திரியார் இனி-கடனை வைத்திருப்பது சரியல்லவென்றும் குயில்காரியத்தை காமேசுவரியாரிடம்

விடக்கூடாதென்றும் தீர்மானித்தார். காமேசுவரய்யர் கடன்காரர்கள் சிறப்பத்தால் ஒருவர் இராமச்சந்திரனைக் கூப்பிட்டு அவர்களுக்கெல்லாம் உன் னையெழுத்து யேனுமாம் அப்பா, நீயும் சேர்த்து தந்தானே! எழுதிக்கொடுக்கவேண்டுமென்கிறார்கள் என்றார். இராமச்சந்திரய்யர், காமேசுவரய்யர் மேலே சொன்னபடி சொல்லியதைக்கேட்டதும், இனிநாம் சங்கோசப்பட்டவடாது என்று தீர்மானித்து, கா மேசுவரய்யரிடம் னையெழுத்துப் போடமாட்டே னென்று சொல்லாமல் இத்தகரால் கடன் என்ப தேர் ஆகாது என்பது உங்களுக்குத் தெரியாதா? இதில் காணும் ஏழுதிக்கொடுத்து அத்தக்கனை வைத்திருப்பதைவிட பூயியைவீற்று கடனை அடை த்துவிடலாமே என்றார். காமேசுவரய்யருக்கு ஸ்தோ த்திரம் செய்த அவர் சொல்வதையெல்லாம் சரி யென்று சொல்லவேண்டும், அப்படிச்சொல்லக் கூடியவர்கள் தங்கம், வெங்கட்டாமசாஸ்திரிகள், சுப்பய்யன் இவர்களைத் தான், இராமச்சந்திரய்யர் குண ம் இதற்கு சேர்விராதமானது, அவர் நாம் கடனின் ஸ்தோத்திரம் செய்யவேண்டுமெய்வலது ஒரு உப யோகமுமில்லாத மனிதனை என்னத்தோத்திரம் செ ய்யவேண்டுமென்பார், இராமச்சந்திரய்யர் மேலே சொன்னபடி சொன்னதும் காமேசுவரய்யருக்கு கோபமும் வந்தவிட்டது. உள்ள மறந்தியோன்கள் கேட்கவில்லை, அதுகனெல்லாம் எனக்குத் தெரியும், னையெழுத்துப் போடுவாயா மாட்டயார்! என்றார். இராமச்சந்திரய்யர், இவர் வீழ்ச்சாரர், இவருடன் நாம் இப்போது எதிர்த்துப்பேசக் கூடா தென்றுகிளைத்து அதற்கேற்றபடி னையெழுத்துபோ டுகிறேன், குத்தகை என்ன சுப்பய்யருக்கு சிரம்பா சரிசாகக்கொடுத்துவிட்டதாகசொல்லுகிறார்! மென் றார், காமேசுவரய்யர் நான் அவனுக்கு நீசயம்செய்த குத்தகையை மாற்றி என் சொல் அழித்துபோக யேனுமென்று பார்க்கிறாயோ, அதை நான் ஒரு போதும் மாற்றமாட்டேனென்றார். இராமச்சந்திர ய்யர் அத்தக்காரியமும்பலிக்கதென்றுதனக்குள் சி னைத்து, நாயனசாஸ்திரிகள் உங்களுக்காட்டுப்பண் ணைக்கொணசெய்ததை மடுத்துவிடக்கூடா என்றார். காமேசுவரய்யர் அவர் கொணசெய்திருந்தால் அவ னை உங்களைப்போட்டிருக்கமாட்டார்களா! என்அவர் வின்தோஷம்சொல்லுகிறாய் என்றார். இராமச்சந்திர ய்யர் இதையும்பலிக்காதென்று, கலந்து வீரதரம் சொன்னதுக் கொண்டு கட்டினீர்களே! அந்த நம்பமேரிவேயே வைத்த அவர்கள் குடி மட்டும் இருந்துகொண்டு வாச்சொல்லுகிறதானே! அவர்

பெருக்கை தானமாக அதற்குச்சேரும் என்கொடுக்கவேண்டும் என்றார். காமேசுவரய்யர் அடேகை யெழுத்துப்போட இட்டமுண்டாளுமேபோய் அதற் காக இத்தக்கேன்விடெல்லாம், கேட்கவேண்டாம், நான் என் இட்டம்போல் செலவு செய்வேன். அதை யார்தேடிப்பதற்கு என்றார். இராமச்சந்திரய்யர், ஆனால் சரி, கேட்கவில்லை என்று போய்விட்டார். பிறகு காமேசுவரய்யர் இந்த சமாசாரங்களில் ஒன்றையாவது விடாமல் தன் ஆலோசனை சபை யில் தெரிவித்தார். வெங்கட்டாரம் சாஸ்திரிகள் என்ன அன்னு சேந்தையையெழு உங்களை இத் தனைக்கென்விடகனெடுக்கிறான் என்றார். நாயனசாஸ்திரிகள் அடன் கேழ்ச்சாமல் என்ன சொல்பார்கள் அன்னு எல்லா சொந்தையும் அவனுக்கு கொடுக்க போகிறார்களா, என்றார்.

ஆகையால் அவன் இப்போதே தன்னை யெல்லா ருக்கும் மேல்பழமானனென்று கிளைத்த விட்டான். அன்னு நான் னாருக்குபோகிறேன் அடன் இனி மேல் விட்டுக்கு யறுமானன். அவன் வேண்டாம் என் னும் போது என்னே கீழ்க்கள். இருஎன்று சொல்ல இனி உங்களுக்கு என்ன அதிகாரம் இருக்கிறது என்றார். காமேசுவரய்யர் அவன் கிடக்கிறான்காணும்! அவனிடத்தில் என் கட்டென்று வடக்கில் போ கிறவராயில் ஒரு அதிகாரத்தையும் கொடுக்கமாட் டேனென்றார். சுப்பய்யன் கொடுக்காமல்போனால் உங்களை யார் விடிகிறார்கள்! அவன் தான், வெகு அன்னு போகஸ்தன்போல் னாரில் பேர்க்கிலி பேச்சைகேட் திக் கொண்டு சிலங்கன் கண்டு முதலாவதுதான் எல்லாம் தெரிந்தவன்போல் அண்ணாவை நான் மொற்றி விட்டேன், குத்தகை செல்லாது, ரத்த பண்ணையேனுமென்கிறேன்! அன்னு, இனி உங் களுக்கு சந்தியில்லை. அவன் சொல்தான் ஏதும், காணும் யேனுமானால் குத்தகையை விட்டுவிடு கிறேன், முதல் போகத்திலேயே எனக்கு கஷ்டம் வந்து விட்டது. இந்தக் காலத்துக்கு நாம் நல்லது செய்வது ஆகாது, எனக்கு கஷ்டமாயிருக்கிறது! (அந்த போகத்திலேயே ஒரு வருஷத்த மாகுலை எடுத்து விட்டார்) இப்படி யார் சொல்லப்போகிறார்களென்றுதான் காணும்சாத்திருத்தேன். கண்ட இடத் தில் எல்லாம் நான் மொற்றி விட்டேனென்று இது என்னபேச்சு அன்னு! வேண்டாம் உங்கன் குத்தகையை கேட்கவே ன்ப்புக்கொள்ளுகங்கள் என் னுன், காமேசுவரய்யர், சுப்பு கீ இதை யெல்லாம் கவனிப்பானேன்! நான் உள்ளே விடச்சொ ன்னுல்லவா? விடவேண்டும்! ஆர்தப் பயல்

சொன்னால் அது உனக்கு என்ன என்றார். வெங்கடராமசாஸ்திரிகள் “என்னவோ கலியுகத்தின் கூத்து! கம்ப காலத்தில் அப்பாசாகிற வரையில் அவர் ஒன்று சொன்னால் நான் பதில் சொல்ல மாட்டேன். கலிமுற்ற முற்ற சிறுவர்களுள்ளும் பெரியவர்களை லட்சியம் செய்கிறதில்லை, அதிகாரம்செய்ய ஆர்வமீட்டி விடுகிறார்கள். (இவர் பிள்ளை இராமச்சந்திரனை விட்டு விட்டான் அவனிடம் வெங்கடராமசாஸ்திரிகள் தன் சொந்தை ஒப்பித்துவிட்டு அவனிடம் கவிஞ்சிக் கொண்டிருக்கிறார்.) காலமெவ்வளவு தன் கொத்து முழுதும் கொடுக்கப்போகிறது கூட அந்தப் பயனுக்கு லட்சியமாக இல்லை பாருங்கள்” என்றார்.

CURRENT NOTES AND TOPICS

விசேஷக் குறிப்புகளும்

விஷயங்களும்.

ஜூனில் பிறக்கவும், இரண்டு புதிய சட்டங்கள் அவசர அவசரமாகச் செய்ய இரண்டு புதிய ப்பட்டி, ஒரே காலில் சட்டமாக்கி வரலாகக் கண்டுபிடித்திருக்கிறார்கள். அவை வெடி மருத்துகளைப் பற்றிய சட்டமும், குற்றம் செய்யும்படி எவ்வு பத்திரிகைகளை நடத்துவதற்கான சட்டமும். இவ்விரண்டு சட்டங்களும் பெங்களூரில் நடந்த வெடிமருந்து அக் கிராமங்களில் கண்டுபிடித்ததற்கு வாலாயின. ஜூன் 18-ல் தீவிரத்திற்குரியவர்கள் இவை இரண்டு சட்ட சிறுபணைகளில் சட்டமாயின. அன்றையே வரிக், சூலாசிரித்துத், தீர்மானித்து சட்டமாகப் பால் செய்த இராஜப் பிரதிநிதி யவர்களுடைய சம்மதமும் பெற்று சட்டமாகக் கண்டுபிடித்ததற்கு வந்த விட்டன. வெடிமருந்துகள் சட்டம், வெடி மருந்துகளுக்கு மாத்திரமே மூன்றி, வெடி மருந்துகள் செய்வதற்கு சராசரக் களுக்குமே “வெடி மருந்து” என்கிற பேர் பொருத்தம்மடி அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. யாரிடத்திலாவது வெடி மருந்துகளைவிடுத்து அதற்குத் தக்க ஐரோபு சொல்லத்தவறினால் அது குற்றமாக எண்ணப்படுமென்ற சட்டம் செய்திருக்கிறார்கள்.

பத்திரிகைகள் குற்றம்செய்ய எவ்வகை யடக்குவதற்கான சட்டம் மிகவும் கடுமையாக இருக்கிறது. கொலை யடக்குவது, முதலிய பெரிய பாதகங்கள் செய்து சட்டம் செய்யவும் பத்திரிகைகளை யடக்க வேண்டியதவசியம் என்பதைப் பற்றி யாதொரு சூழ்ச்சிமுறியில்லை. ஆனால் புதிதாய் சட்டம் செய்திருக்கிறதைப் பார்த்தால் போலீஸார் இஷ்டம்வையத்தால் எந்தப் பத்திரிகையையும் சூழ்ச்சியிலிருந்து விடாமென்ற தோன்றுகிறது. கவர்ன்மெண்டார், மாஜிஸ்திரேட்டு மூலமாகக் குற்றம் செய்த பத்திரிகைகள் அச்சிடப்படும் சாமான்களையும், அச்சாரிகளையும் கூட ஜப்பிசெய்து கவர்ன்மெண்டுக்கு சொந்தமாக சேர்த்துக் கொள்ளலாம். சட்டம் இதற்கெல்லாம் இடம் தருகிறது. இப்படி அவசர அவசரமாய் சட்டம் செய்வதில் ஒரு இடைபூதியிருக்கிறது. அவசர சிறித்தம் தற்போது கவர்ன்மெண்டார் கண்டுபிடித்த ஆபத்தை நீக்குவதற்கான கெடுபிடி சிறப்பாகக் கண்ட பணத்தை சட்டம் செய்துவிட்டி, கவர்ன்மெண்டுக்கு இவ்வளவு அதிகாரங்கொடுக்காலும், கவர்ன்மெண்டார் கண்டபடி இந்த அதிகாரத்தை உபயோகிக்கப் போவதில்லை யென்கிற உறுதிமட்டும் கொடுக்கிறார்கள். இந்த வாக்து காற்றாய் பறந்து போக, சட்டம் மட்டுமே சட்டம் புல்தகத்தில் சேர்ந்து சட்டமாக விருக்கிறது. பின்னால் ஒரு அவசரம் சேர்ந்தபொழுது ஒரு உத்தியோகத்தை அல்லது பெரிய அதிகாரி சிறிது சூலாசிரித்துக்குறைவாக ஒரு விஷயத்தில் துணிந்து நடக்க சேரி மீட்போது இச்சட்டத்தை உபயோகிக்க, முதலில் அற்பமாயுள்ள காரியம் போகப் போகப் பிரமாணமாக வளர்த்து வருகிறது. தென்நல் முற்றப் பெருங் காற்றாய்ந் என்னும் புறமொழியின் உண்மையை இப்படிப்பட்ட சமயங்களில் சித்திரிசுமமாகக் காணலாம். மனிதன்வாங்கிமே தப்புவதற்கு தனுக்குப்பட்டதாக விருப்பதால், அதிகாரிகள் வாய்பு கட்டி அதிகாரம் உபயோகிக்கத்தக்கதாகச் சட்டம் செய்து வைப்பது மொத்தத்தில் இராஜ்ய நேஷனலிசத்திற்கு அனுகூலமானதல்ல. ஆனால் இப்பொழுதுதான் போலொத்த கலனைக் காலத்தில் கவர்ன்மெண்டார் தங்களுக்கு எதிராகச் சொல்ல தெல்லாதவற்றையும் இராஜ்யநேஷனலிசத்திற்கு விசேஷமாகச் சொல்வதற்கான கைக்கூடியவர்களாயிருப்பதால், அதுதான் கண்டுபிடித்ததில் சொல்லக்கூடவில்லை. இப்படி உண்மையை உள்

ஊபடி சொல்லப் பின்வாங்கும் டிபுயான ஸ்தி
 தியில் தேச சட்டம் இருப்பதே தப்பு என்று
 மட்டும் உறுதியாய் சொல்வோம். ஆனால் சவ
 ன்மெண்டாரும் ஜனங்களுடைய பொதுமனம்
 இப்படி யிருக்கிறதென்று அறியக்கூடாதவர்களா
 யிருப்பதால், அவர்கள் சிலர் செய்த ஆக்ரமம்
 களைக் கொண்டு எல்லாருமே அப்படி யிருந்தாலெ
 ன்ன செய்கிறதென்று பயந்து சிக்குக்கலாம். அப்
 படி பயந்து சிக்குப்பது இராஜாங்க சிபுணத்துவத்
 துக்குமுன்னது. “எல்லாருமே அப்படியிருந்தால்”
 போதுமான விசேஷமான சட்டத்துக்கு என்ன
 செல்வாக்கு இருக்கப்போகிறது! இராஜப் பிரதிபி
 லாபியிடமே அவர்களே, சகரன்மெண்டார்
 ஜனங்களுடைய மனதிலிருக்கும் எண்ணங்களை
 புண்பாட்டாமல், “ஒற்றையோ, இரட்டையோ”
 என்கிற விவாயாட்டுப் போல் இராஜ்யகாரியங்களை
 நடத்த வேண்டியிருப்பதினால் வரும் கெடுதியை
 புணர்ந்தவராய்க் காட்டியிருப்பதால், இந்த உண்
 மையை மேன்மேலும் உறுதுத்திக் உறுதவில்
 பிரயோஜனமில்லை. என்கிற கெட்டுக்கிடக்கிறபடி
 யால், எல்லாம் கோணலாகவே போகிறது. “கெடு
 கான் கெடுகின்றபூர்வ” என்பது உண்மையாத
 வால் ஸத்துக்களும், சாதுக்களும், இப்படி யெல்
 லாம் கோணலாகப் போகிறதேயென்று நாய்க்களும்
 தோணல் வழியில் சிக்குதையைச் செய்துக்கொட்டார்
 கள். ஸத்தியத்துக்குள்ள சத்தியம் வல்லமையும்
 அவர்களுக்கே தெரியும். “நாய்மேஜையா” என்
 பதிற உண்மையைபுள்ளபடி ஸ்லாஸ்பவத்தில் அநி
 ரந்தவர்களானபடியால், தர்மபுரி தப்பாது, தர்ம
 ததை சிலகாட்ட ஸத்துக்கைக் கைப்பிடியாகப்பிடி
 த்து “ஸ்த்யமேஜயார்” என்பதில் நம்பிக்கை வைத்
 தவர்களாக வுக்கம் குன்றது உண்மையழி தன்
 மதழப்பார்க்கொண்டதுதிண்ணம். அக்கிரமம் செய்
 தவர்கள் அழிந்துபோவதும் நிச்சயம்.

வெகு குண்டு போட்டு இரண்டு குற்றமற்ற பெண்
 கொடப் பாலோகத்துக் கணுப்பிய
 குடியார் போல். குடியார் போல் கேஸ் விசாரணை
 யாகி முடித்து, குற்றவாளியான
 குடியார் துக்கிலிட்டிக் கொல்லப்பட்டபடி மாண
 தண்டனை விதிக்கப் பெற்றான். அதன்மேல் இறை
 கோர்ட்டுக்கு அப்பில் செய்துகொண்டப் போவதா
 க் கொன்னதால், அவனுடைய தண்டனை சிறை
 வேற்றப்படவில்லை. மாணதண்டனை விதிக்கப் பட்
 பதைக்கேட்டும், உயர் புத்திலுக்காத அலகியப
 மாக்வே சிரித்துக் கொண்டிருந்தாரும்.

இவ்வாறு பற்றி பார்லிமெண்டில் கேட்கப்பட்ட
 கேள்விகளுக்கு, இவன் சித்தல்காரதனின்மீது யிருந்
 ததாகக் தெரியவருகிறது. இவ்வாறு துக்கில்
 போயினான், இவன் சித்தல்காரதன் மற்றவன் என்
 பதுணுண்மையைப் பற்றி இந்தியா மத்தியி விசாரிக்
 கச்செய்வாரென்று உதவிமத்திரி வர்க்குக் கொடுத்தி
 ருக்கிறார்.

புரொபக்ஸர் ஸர் உயில்லியம் க்ரூக்ஸ் என்பவர்
 புதிதாக ஒரு சிறு புத்தகம்
 வி.உ.யில்லியம் போட்டிருக்கிறதாகத்தெரிகிறது.
 க்ரூக்ஸ் அதற்குப்பேர் “Experimental in-
 vestigation of a New Force”
 என்று ஒரு விளம்பரத்தால் தெரிகிறது.
 ருபா இரண்டு அனுப்பினால், 98-ப்பக்கங்களும்,
 13 சித்திரப் படங்களும் அடங்கிய. இச்சிறு
 புத்தகம் எவருக்கானதும் அனுப்பப்படுமென்று
 “சித்தாத் திபிவகயில்” ஒரு விளம்பரம் செய்யப்பட்ட
 றிருக்கிறது. இதனால், தேசம் விழுந்துபோன பிர
 கும்ஜிவன் சிலத்திருக்கிறது என்பது பிரத்திய
 கூப்பிரமாணமாக எல்லாரும் ஒப்புக்கொள்ளும்
 படி சிறுபிக்கப்பட்டிருக்கிறதாகத் தெரியவருகிறது.
 இது உண்மையானால் (இவ்வாரிய தேசத்தில் எல்
 லாரும் இதை உண்மையென்றே நம்பியிருக்கிறா
 கள்.) குற்றவாளிகளுக்கு மாணதண்டனை விதி
 ப்பது ஜனபிஷயத்துக்கு அடுத்ததாகவே என்
 கிற பெரிய கேள்வி யிதக்கும். ஒருவன் உயிருக்குத்
 துணிந்து ஒரு காரியம் செய்ய சங்கல்பித்துக்
 கொண்டிருக்கிற மாண தண்டனைக்கும் பயப்படாமல்
 அந்த சங்கல்பத்தை கடைப்பிடியாகப் பிடித்து சிந்
 பானாலும், அவனுக்கு மாணதண்டனை விதித்து
 அவனை தேசத்தினின்றும் விரிவிப்பது ஜனசமு
 கத்துக்கு இடையூறேயன்றி அனுகூலமில்லை யென்
 பது தத்துவஞானிகள் எல்லாரும் ஒப்புக்கொள்ளும்
 உண்மை. சங்கல்பப்பலம் இன்னதென்று தெரி
 யாத தேசமே யெல்லாமென்கிற தப்புபாவணியி
 றால் செய்யும் எல்லா கட்டிக்கைகளும் முடியில்
 துன்பத்தைக்கொடுக்கும். ஆதம்விவகயின்மீத்ச்
 செய்யும் அரசாபி “அரசியல்” என்னும் இராஜ்ய
 தர்மத்தக்கு ஒட்டியவாது. தர்மம் தலைவிரித்து
 போகாத கார்ப்பாற்றவேண்டியது அரசியல் தர்ம
 மானாலும், அரசனை தர்மவிரிவிட்டே விவகாத நட
 த்கச் செய்வது புண்பாத்தமர்களின் பொறுப்பாம்.
 ஆகையால் கால்கேட்டைக் கண்டு, புண்பாத்தமாக
 கன் மனம் கலங்கிப்போகாமல், கதீர்யமாய் உண்

ஊமையப்போதித்து உண்மக்குழுத்து வருவார்க
சொன்பது தின்னம். அவர்கள் இப்படி நடக்க
வேண்டியது அவர்களுடைய ஸ்வரீதியமையானு
லும், இந்திய மத்தியியாகிய ஹாமில்டன் யவர்கள்
இந்தியாவிலுள்ள புண்யாத்மாக்கள் ("the better
mind of India" என்று அவர்.) இந்தியாவை முன்
னுக்குக் கொண்டுவரும் விஷயத்தில் பாடுபட்டிருந்
தவெண்ணெயென்று அவர்களைத் தாண்டியாகிய ஸ
யெயெனத் தாண்டாமம் துண்டியிருப்பதால் அவர்
கள் தங்களுடைய ஸ்வாத்மத்தினாலே மாத்திரம
ன்றி, இராஜதம்மத்தினாலும் உண்மக்குழுது
க்கத் தட்டப்பட்டவர்களை யிருக்கிறார்கள்.

கல்வத்தாவில் வெகுநூண்டு அக்கிரம விஷயமாய்
அனைக்காய் பிடித்துக் கைது
கல்கத்தாவில் செய்து அழிப்புர் முன்னிரிக்ட்
நடக்கும்வடி மாஜிஸ்திரேட்டி முன்னிலையில்
குன்றி அக்கிரம விசாரணை செய்து வருவதில்,
கேஸ்லிசா ஸ்திதிகளில் ஒருவரான கிரேவிரா
ரணை காத் கோவ்வாயி யென்பவன்
தன்னை விட்டுவிடுவதாயிருந்தால்,
தான் எல்லாவற்றையும் தாங்கிகொடுக்கமாசுச் சொ
வலியிலவதாகச் சொன்னதின் பேரில், கவர்ன்மெ
ண்டார் அவனை "அரின் கரீபி" யாக வெடுத்துக்
கொண்டு, அவன் சாங்கோபாயங்கமாகச் சொல்வ
னைப் பெல்லாம் சாங்கியமாக எடுத்துக் கொள்ள
வேண்டுமென்று மில்லர் ஸ்டான் லுமமாக விண்
ணப்பம் செய்து கொள்ள, அப்படியே அவனு
டைய சாங்கியம் மாஜிஸ்திரேட்டால் பதிவு
செய்யப்பட்டு வருகிறது. அவன் யார் யார் கவர்
ன்மெண்டிற்கு விசாரதமாகக் கிளம்ப வேண்டு
மென்று இரகசியத்தினுழைத்து வந்தவர்களைச்
சேர்த்துக்கொண்டு சொல்கிறானே, அவர்களை
பெல்லாம் பிடித்துக் கைது செய்து விசா
ரணைக்குக் கொண்டுவருவதில் போலீஸார் வெகு
நூக்கமாயிருந்ததறத்து வருகிறார்கள். அந்தகோஸ்
வாயி சொல்வதெல்லாம் உண்மையாயிருக்கும்
பாஷாஸ் கவர்ன்மெண்டிற்கு விசாரதமான இர
கசிய சங்கடமென்று வெகுநூண்டு கிளையிடப்பி
பசவியிருப்பதாக நம்பும்படியாய் யிருக்கிறது. கேஸ்
லிசாரணையாகி வருகிறபடியால் அவன் சொல்வதின்
மெய்யம் பொய்யமையப் பற்றி அனைத்துப்
பற்றி விசாரணை செய்யும் மாஜிஸ்திரேட்டி ஒருவித
முடிவுக்கு வருமுன் எாம் ஒன்றம் சொல்லக் கூடிய
தாயிடுவது.

திருநெல்வேலி ஸ்பெஷல் ஸெஷனில், மில்லர்
பின்னி முன்னிலையில் திதம்பம்
நீதிக்கேஸில் பின்னமேல் வந்த கேஸ் விசா
ரணையில், ரணையாகி வருகிறது. "அம்
பட்டன் குப்பையைக் கிளையினால்
அகலவகும் மயிர்" என்று சொல்லும் பழமொழி

போல், பத்திரிகைகளைப் பிரித்தால், 'ஸெஷன்'
கேஸ் விசாரணைகளே மிகுதியாயிருக்கின்றன. திரு
நெல்வேலியில் மூன்று காண்கு மாசமாக கப்பாணி
யரிசா, திதம்பம் பின்ன, இவர்கள் பேரில் கொண்
டுவந்த பிரபுத்தேசில் விசாரணையாகியவ, கருர்
கப்பா மாஜிஸ்திரேட்டி முன்னிலையில் ஊமலாப்பூர்
வ. நெருஷ்ணல்காரி சர்மா என்னும் ஒரு வாலிபன்
பேரில் ஒரு ஹைக்கன் கேஸ் விசாரணையாகி வருகி
றது. சென்னையாகசில் யாரோ ஒரு பையனைப்
பிடித்து வெகுநூண்டு அக்கிரமங்களில் சம்பந்தப்
பட்டவருயிருக்கவாமென்று சமுசயித்து கல்கத்தா
வுக்கு அனுப்ப, அங்கே, அவன்பேரில் யாதோரு
குற்றமும் ஏற்படத் தவன் அகப்படாமையினால்
அவனை மதபடியும் சென்னைக்குக் கொண்டுவந்து
போலீஸ் கமிஷனர் அவனை விடுதலை செய்துவிட்
டார்.

சென்னையிலும், வங்காளத்திலும் ஸெஷன்
கேஸ்களின் மவபவம் இப்படி
பம்பாயில் யிருக்க, பம்பாயில், இரண்டு
ஸெஷன் யிருந்து பத்திரிகைகள் பேரில்
கேஸ்கள் வெகுநூண்டு கேஸ்கொண்டெத்து
விசாரணையாகி வருகிறது. அப்
படி பிடிபட்டவர்களில் ஸ்ரீ பாலகங்காதா திலகரும்
ஒருவர், இவர் கேசேரிப்பத்திரிகையின் ஆசிரயாக
பெங்கால் யெகுநூண்டு அக்கிரமங்களைப்பற்றி பெரு
தியது இந்தியன் பின்ஸ் கோட் 124-A; 153-A.
பிரிடிக்கப்பட்ட ஸெஷன் குற்றமாகிறதென்று
பிடித்து விசாரித்து ஹைகோர்ட்டி ஸெஷனுக்கு
விசாரணைக் கலாப்பி யிருக்கிறார்கள். மாஜிஸ்
திரேட்டி முன்னும் ஹைகோர்ட்டி முன்னும் தில
கரை ஜூபினிஸ் விரிமபு விண்ணப்பம் செய்து
கொண்டு பஸ்க்காரம் போய்விட்டது. இப்பொ
ழுது பம்பாய் ஹைகோர்ட்டி ஸெஷன்ஸ் கேஸ்
கள் விசாரணையாகி கொண்டிருக்கிற படியால்,
இவருடைய கேஸ் சிக்கரத்தில் தானே இத்தா பிசே
விசாரணைக்கு வரும். கலம் மில்லர் ஜஸ்டிசு தேவார்
ஹைகோர்ட்டி ஸெஷன்ஸ் ஜட்ஜாக உட்கார்த்து
விசாரணைசெய்து வருகிறார்.

சென்னை ஹைகோர்ட்டி ஜட்ஜியாயிருந்து வேஸி
யை விட்டு நீக்கி மறுதலிமே பம்
ரென்னை பாய்க்குப் போகும் வழியில் இற
ஹைகோர்ட்டி ஸ்டு போன் மில்லர் போட்டாம்
அவர்களுக்கு பதிலாக மில்லர்
அப்தா எதும் என்னும் கல்கத்தா பாசில்க்கரை
ஹைகோர்ட்டி ஜட்ஜாக சிபியத்திருக்கிறார், இவர்
கல்கத்தாவில் பிரெஷ்டென்சை மாஜிஸ்திரேட்டா
யிருந்து பேர் பெற்று விதவிய மகம்மதிய பாசில்
டார்.